

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

YASAMA DÖNEMİ

24

YASAMA YILI

2

DİLEKÇE ALT KOMİSYONU

TUTANAK DERGİSİ

1 Aralık 2011 Perşembe

01 Aralık 2011, Perşembe
BİRİNCİ OTURUM
Açılma Saati: 12.45
BAŞKAN – İsmail AYDIN (Bursa)
--0--

BAŞKAN – Sayın Milletvekili arkadaşım, kıymetli katılımcılar; Dilekçe Komisyonu alt komisyonumuzun ikinci gündemiyle ilgili görüşmelere geçiyoruz.

Gündem maddemiz: Askeri okullarda bezginlik nedeniyle atılan ya da haksız bir şekilde haksız bir şekilde istifa etmesine zorlanan öğrenci arkadaşlarımızla ilgili gündeme geçiyoruz.

Bu gündemde ilk sözü yine bir öğrenci velimiz Sayın Fatma Gök'e veriyorum.

Fatma hanım, buyurun.

DURMUŞ TÜREMEN – Sayın Başkan, avukat olduğum için bir konuya değinmek istiyorum. Bir davaya şahit oldum. Bu öğrencilerden Harp Okulundan ayrılanlar için idi bu dava. Bugünkü Harp Okulunda bizim yaşadığımız şartlara göre beş yıldızlı otelde yaşıyorlar. Biz aylarca ot yataklar üzerinde yattık ve de başımızın üstünde hakiki mermilere karşı sürünerek hedefleri ele geçirdik. Askerliğin gereği budur. Burada öğrencileri de sorguladım. “Bize eziyet ediliyor, işkence yapılıyor.” diye burada söylüyorsunuz. Çok haksızsınız, Harbiye'nin amacı bu zaten. Fikrimi söylemek isterim.

BAŞKAN – Burada öğrenci arkadaşlarımızın eğitimle ilgili bir şikâyetleri yok. Öğrencileri ikiye ayırarak bir kısmına normal rutin eğitim, diğerlerine bezdirme seviyesine varan, bayılmalara varan ayrı iki statüde eğitim yaptırılması, insanları ikiye ayırmak artık belli kıstaslara göre ve hangi kıstas artık onu bilemiyorum...

DURMUŞ TÜREMEN – Ne çıkarsa bahtımıza, bize sızma parkı dediğimiz bir eğitim şekli bize çıkmıştı, diğerleri yapmadı onu ve bizde şikâyetçi olmadık. Bunlar şikâyet edecek konular değildir bence.

Ben size başarılar diliyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

Fatma hanım, buyurun efendim.

FATMA GÖK – Aynı şey bizim çocuklarımıza da yapılsa, bizde şikâyet etmezdik. Keşke eğitim gerekli şekilde yaptırılsaydı, bizde zaten onun için buradayız...

BAŞKAN – Fatma hanım, karşılıklı konuşmayınız efendim.

Siz buyurun.

FATMA GÖK – Benim iki tane oğlum, 2006 ve 2007 yılında olmak üzere mezun olmuşlar, 2002 yılında okula girmişlerdir. Bunlar girdikten sonra tabii askeri liseyi bitirip kampa katıldıklarında bir tanesi havacılık adına bir tanesi de Kara Harp Okulu adına okumuşlardır. Hava Harp Okuluna katılan oğlum kampa gittiği ilk gün bize telefon etti, şahsen bana telefon etti. “Anne bir grup öğrenci arkadaşımızın kapıdan evrakları verildi, gönderildi, geri gitti.” Ertesi gün tekrar telefon etti “Anne burada durumumuzun ne olacağı hiç belli değil, her an ben geri dönebilirim, kamptan ayrılabilirim.” dedi. Oğlum ne oluyor dediğimde “Çıkınca anlatırım şimdi vaktim yok” dedi. Ve bunları ertesi günü çadır gibi bir yerde topluyorlar, iki tane listeyi asıyorlar, gösteriyorlar, bu listedekiler duracak, bu

listedekiler kesinlikle durmasın, kamptan ayrılınsın diye bu şekilde telkinde bulunuyorlar. Benim oğlum da bakıyor ki, orada onlara şey yok, kesinlikle hiçbir imkân tanınmayacak, hiçbir şey yaptırılmayacak. Tabii komutanların da “Gidin” sözlerine karşılık ayrılmak istiyor ve kamptan ayrılıyor. Yalova’ya gittikten sonra tekrar bizi aradı, ayrıldıktan sonra aradı. Ben oğlum ne oldu dediğimde “Gelince anlatırım anne.” dedi ve geldi. O seneye kadar bizim 2006 yılından mezun olduğu yıla kadar Harp Okulundan ayrılan öğrenciler Kara Harp Okuluna devam etme gibi bir şansları vardı. Fakat, oğlum çok istiyordu, ayrılmayı kesinlikle hiç düşünmeyen bir çocuktur. Ayrılmak zorunda bırakıldı. Ayrıldı, biz Kara Harp Okulundan haber beklerken, tekrar Hava Harp Okulundan Özkök Kampına katılmasıyla ilgili tekrar bize bir yazı geldi. Bizde tabii tekrar oğlumuzu gönderdik, bu sefer oğlum da bizzat bazı şeylere şahit oldu ve bire bir kendine yaptırılan eğitimler, gitmesi konusunda yapılan baskılara maruz bırakıldığı için bizde tekrar dilekçe verdik. Yapılanları anlatan bir dilekçe ile durumumuzu anlattık. Ve oğlum bu kez üçüncüye tekrar kampa çağrıldı. Bu Hava Harp Okulu tarihinde daha hiç böyle bir şey olmamıştı. Tekrar oğlum gittiğinde hiçbir eğitime tabi tutulmadan hiçbir eğitim verilmeden kesinlikle sınavlara tabi tutulmadan uçuşa alınıyorlar. Oğlum üçüncü kez uçuşa alındığı zaman komutanlara diyor ki: “Komutanım biz hiçbir eğitime tabi tutulmadık, hiçbir ders görmedik, hiçbir sınava da tabi tutulmadık. Biz ne yapacağız? Ben bu uçağı nasıl uçuracağım?” Ve komutan aynen şöyle söylüyor: “Beni hiç ilgilendirmez, eğitim zayıatı olursun.” Bu kadar.

Özellikle benim oğlumun, iki oğlumun da bu davalarında çok önemli birkaç noktaya değinmek istiyorum. İlk kamptan ayrılırken oğlum, Hava Harp Okulunda okuyan oğlum, diyor ki: “Ben burada kendi isteğimle dilekçe yazmak istiyorum. Ben kendi ifadelerimle dilekçemi yazıp buradan öyle çıkmak istiyorum ve dosyayı görmek istiyorum” Oradaki komutanları diyorlar ki: “Kesinlikle, bu ne lüks, sen dosyanı göremezsin, kendi istediğin gibi dilekçene istediğin gibi yazamazsın, bizim istediğimiz dilekçeyi imzalayıp çıkacaksın.” Oğlum gitmem diye ısrar edince. “Kesinlikle sana burada her türlü şeyi yaparız, burada o şekilde gidersin, bu dilekçeyi bu şekilde imzalayacaksın.” diyorlar ve ondan sonra bizim bu davayla ilgili ve bir sürü de davalarımız oldu, bu konuyla ilgili şeylerimiz oldu. Orada biz dilekçesini oğlumun istedik, dosyasını görmek istedik, avukatı da gördü. Kesinlikle oğlumun bu dilekçesi dosyasında bulunamadı. İlk kamptan ayrılırken vermiş olduğu dilekçe “Ben ayrılmak istiyorum ve Kara Harp Okuluna devam etmek istiyorum.” şeklinde idi ve bu dilekçe kesinlikle dosyasında bulunmamaktadır. Özellikle bunun incelenmesini istiyorum. Özellikle bu konunun incelenmesini istiyorum ki o dilekçe sumen altı edilmiş ve kesinlikle yoktur. Benim oğlum buradan bu dilekçe olmadan ayrıldıysa nasıl oradan ayrılıp eve gelmiştir? Eğer öyle bir dilekçe varsa, bu dilekçe nerededir? Özellikle bu konuların araştırılmasını istiyorum. Bu kadar istekli buradan gidip de, ölmek var dönmek yok diyen çocuklarımız, diğer çocuklarımızda anlatacaklar, onların hepsi benim oğlum, benim gözümde öyle. Bizim olaylarımız benim oğlumla

beraber, 2006 yılında özellikle patlama yaşanmıştır. Burada avukatımız olsaydı o da size dile getirirdi. 2006 yılından önce bu şekilde olaylar bu kadar yoktu. Belki bu öğrenciler dayanabiliyordu da 2006 yılına kadar kesinlikle dayanıyorlardı, ediyorlardı, 2006 yılında mı birden bire bu çocuklar dayanamaya başladılar? Bu konuların araştırılmasını istiyorum. Yüzlerce çocuk vardır bu şekilde.

BAŞKAN – Okul komutanlığının o konuda şöyle bir savunması var: O güne kadar yatay geçiş şansı yoktu, o günden sonra ilk defa yatay geçiş şansı tanındı.

FATMA GÖK – Hayır, benim oğlumun döneminde bu olay yoktu. Yatay geçiş yoktu. Tekrar bu konunun araştırılmasını isterim.

Çocuklarımızın üniversiteye girme hakkı da askeri lisede okuduğu yıllarda zaten kaldırıldı, kesinlikle ve kesinlikle gelmiş olabilir ama bizim oğlumuzun bulunduğu yıllarda bu hakları yoktu.

BAŞKAN – Peki, oğlunuz niye ayrılmak zorunda bırakılmıştı? Ne yapılmış? Bunlardan bahseder misiniz?

FATMA GÖK – Bilmiyoruz. Biz de bunu... Orada mı? Her türlü şey yapılmış. Özellikle ve özellikle oğlum bunu belirtiyor ki askeri liseden gelen öğrencilere özel bir muamele sivil kökenli gelenlere özel bir muamele uygulanmış. Askeri liseden gelen öğrenciler gölgede beklerken, sivil öğrencilere, bizim çocuklarımıza işte böyle eğitim yaptırıyoruz diyerek bizim çocuklarımıza her şey gösterilmiş. Madem bir uygulama yapılıyor, oraya bir subay alınacak her şey eşit muamele ile o şeye gelecek, sporu ise sporu, koşması ise koşması, her türlü şeye. Ondan sonra tamam. Yapamıyorsa benim çocuğum veya diğer öğrenciler siz burada yeterli değilsiniz, bize uygun değilsiniz bundan dolayı biz sizi alamıyoruz denebilecekti. Eşit şartlarda burada yarışacaklardı.

BAŞKAN – Peki, sizce bu ayırım niye göre yapılmış?

FATMA GÖK – Bilmiyorum özellikle de asker çocuklarına karşı bu ayırımın olduğunu düşünüyoruz biz. Özellikle astsubay çocuklarına karşı ve bir de askeri lisede okuduğu yıllarda da buna dair bire bir... Yani benim yüzüme söylenmiş şeyler var. “Sizin iki tane oğlunuz birden nasıl girer? Benim falanca akrabam giremedi, benim bilmem kimim giremedi, sizin iki oğlunuz birden nasıl girdi?” gibi.

BAŞKAN – Eşiniz astsubay mı?

FATMA GÖK – Evet, eşim astsubay. Özellikle bunun araştırılmasını istiyorum. 2006 yılına kadar bu askeri liselerden gelip Harp Okulu kampında kaç tane öğrenci ayrılmış veya ayrılmak zorunda bırakılmış? 2006 yılından sonra kaç tane öğrenci ayrılmış ve ayrılmak zorunda bırakılmış? Özellikle bu konulara dikkat çekiyorum. “Bu çocuklar dayanamadı.” deniliyor. 14 yaşında askeri liseye giren bir çocuk, burun kemiği kırılmış, havacı olmak için benim oğlum burun kemiğini kırdırdı, burun kemiğinden ameliyat oldu. Bu kadar istekli bir çocuktü. Ameliyattan çıktıktan sonra babasıyla dedik ki: “Sen Karayı da Denizi de kazanıyordun, oğlum ne gerek vardı, bu acıları çekmeye değer

miydi?" O acılar içinde dahi ne dedi biliyor musunuz: "Şu an olsun ben yine yatar yine bu ameliyatı olurum. Ben havacı olmak istiyorum. Ben pilot olmak istiyorum anne." Bunların zaten 14 yaşında kampları var zaten, askeri liseden ayrılan arkadaşları da söyleyeceklerdir. Her yıl düzenli olarak bunların kampları vardı, şu an kaldırılmış ama bizim yıllarımızda vardı. 14 yaşında gidip de o İzmir'in sıcaklığında bu kamplara dayanan çocuklar, o yaşta, 18 yaşına gelip de Harp Okulu kampında mı dayanamıyor? Yani çok ilginçtir. Dayandılar dayandılar 18 yaşına geldiler, yani dayanamaz oldular. Olay bu değil, kesinlikle ve kesinlikle değil. Bizim çocuklarımızın dayanamaması, isteksizliği bilmem neydi asla ve asla konu bu değildir.

BAŞKAN – Size göre astsubay çocuklarına özel muamele yaptılar?

FATMA GÖK – Sivil liseden gelenlerle sivil liseden gelenlere ayrı ve özellikle asker çocuklarına ayrı bir muamele uygulanmıştır.

Diğer oğlumda da aynı şeyleri yaşadık. Bir yıl sonra da diğer oğlum kampa gitti. O da belli bir süre kaldı, ondan sonra marş söylemekten sesi kısılan çocuğuma "Sen neden marş söylemiyorsun?" deyip, komutanım söylüyorum sesim ondan çıkmıyor diyen çocuk göz önüne alınmış, üzerine gidilmiş, özel şok mangası dediklerine tabi tutulup, özel uygulamalar yapılmış. Bütün gece uykusuz, bir saat uyku ile özel eğitime tabi tutulmuş, sırf gitmesi için. Ben özellikle Hava Harp Okulunda velilere ayrı davranıldığı, çocuklara ayrı davranıldığı... Biz Harp Okulu kampında, ikinci kamptan sonra biz oğlumun yanına gittik. Komutanlarına dilekçesinin durdurulmasını, bizim oraya gelmek istediğimizi bildirdik ve biz Yalova kampına babasıyla birlikte gittik. Oğlumla konuştuk, komutanlar orada ve bize "Tamam, oğlunuz istiyorsa kampa alıyoruz, dönsün, eğitimine devam etsin." diyen komutanlar, oğlumu çekip ayrı konuştuklarında "Aileni ikna et, buradan defol git." şeklinde oğluma ifadelerde bulunmuşlar ve oğlumun oradan gitmesi için zorlamışlardır. Biz çok şeyler yaşadık, bilmiyorum, çok farklı olaylar yaşadık yani bizim çocuklarımız kesinlikle ve kesinlikle bunu hak etmediler. Bunun altında çok farklı şeyler var ama biz nedenini çok merak ediyoruz. Neden? Bu bizim kafamızı 2006 yılından beri kurcalıyor. Disiplin notuna bakıyorsunuz, çok iyi durumda olan çocukla aynı durumda, çok kötü olan da, ders durumuna bakıyorsunuz aynı. Yani, buna bir anlam veremedik, çözemedik. 2006 yılından beri... Benim oğlum dosyasını görmek istiyor, dosyasını görme hakkı bile olamıyor. Ayrılırken diyor ki: "Dosyayı görmek istiyorum." Ben bu dilekçeyi imzalamak istemiyorum ve sonradan bizim yazdığımız davalarımızda deniliyor ki: "Çocuklar kendi istekleriyle dilekçelerini vermişlerdir. Ayrılma dilekçelerini kendileri yazmışlardır." Ben soruyorum, yüzlerce çocuğun aynı kelimeyi bir araya getirip de arka arkaya sıralamasının mümkünatı var mıdır? Bizim çocuklarımıza bu şekilde söyleniyor. Kendileri dilekçelerini kendileri yazıp çıktılar, ayrıldılar. Dilekçeleri incelenirse aynı kalıp cümlelerin kullanıldığını ve çocuklara bir şablon çıkartılıp "Siz bunları imzalayıp, buradan gideceksiniz." Ki, benim çocuğum askeri okulu istemeyen, subay olmayı

istemeyen bir çocuk olsaydı “Ben Kara Harp Okuluna devam etmek istiyorum.” şeklinde bir beyanatı olmazdı zaten. Ben siville ayrılmak istiyorum şeklinde bir beyanatı olurdu. Ama ondan sonra bizim çocuklarımız askerliği istemiyorlar, subay olmak istemiyorlar şeklinde bir sürü ithamlarla karşı karşıya bırakıldılar. Bizim davamız insan hakları mahkemesine kadar gitti, sürdü. Biz davamızı insan hakları mahkemesine dahi taşıdık. Dilekçemiz kabul edildi, belki de bu aylarda, bu yıllarda sonuç alacağız. Sonuna kadar davamızı götürdük çünkü haklı olduğumuz çok yer var.

BAŞKAN – Buradaki davanızın neticesi ne oldu?

FATMA GÖK – Buradaki davamızdan bir netice alamadık ki. Alamadığımız için zaten insan haklarına başvurduk. Ayrılma dilekçesini istiyoruz, dilekçe yok ortada. Bunları göre göre buradaki mahkemeler bizi haksız konuma getirdi. İfade ettiğimiz hâlde bütün bu olanları bildirdiğimiz hâlde biz haksız duruma düşürüldük.

BAŞKAN – Her iki oğlunuzla ilgili tazminat ödediniz mi? Sizden ne kadar para talep ediliyor?

FATMA GÖK – Başladık. Bizden faizleriyle beraber neredeyse 50 milyar civarı isteniyor.

BAŞKAN – Bir çocuk için mi ikisi için mi?

FATMA GÖK – İkisi içinde.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum.

Yine bir öğrenci velimiz Sayın Kâmil Koca.

Buyurun.

KÂMİL KOCA – Teşekkür ederim.

Sayın Başkanım, öncelikle milletin meclisin, milletin bu derdine muhatap olarak böyle bir komisyonu oluşturması, biz velileri ve bu konunun muhatabı olan öğrenci kardeşlerimizi burada toplayarak dinlemesinden dolayı takdire şayan buluyorum ve teşekkür ediyorum. Ancak şunu da diğer komisyon üyelerimizin de milletin bu kadar ciddi özellikle 2001 yılı itibarıyla 160-170 tane sadece askeri liselerden geçen öğrencilerin ayrıldığı bu kadar kalabalık bir ayrılma olayını biraz daha basit görerek burayı terk etmelerini de esefle karşılıyorum. Bence bu milletin meselesi, yarının meselesi, bu ülke gençliğinin meselesi yani bence dinlemeleri gerekirdi diye düşünüyorum. Artık o komisyonun...

BAŞKAN – Öncelikle şunu belirtiyim ki, sayı bizim için hiç önemli değil, 160’da olsa, 1’de olsa, eğer haksızlığa uğrayan bir vatandaşımız, bir öğrencimiz, bir kardeşimiz varsa, onun uğradığı haksızlık ve hukuksuzluk bizim ayıbımızdır, millet olarak, devlet olarak bizim ayıbımızdır. Bir kişi içinde biz aynı mesaiyi aynı emeği göstermek zorundayız.

KÂMİL KOCA – Teşekkür ediyorum Sayın Vekilim. Baştan da arz ettiğim gibi böyle önemli bir olayı ciddiye almak bizim veliler olarak ve muhatap öğrenciler olarak önümüzü açmıştır, bir ışık tutmuştur. Ben şükranlarımı arz ediyorum.

Şimdi Sayın Başkanım, buraya Kırşehir’den oğlumla beraber katıldım. Kamu kurumu Tarım Bakanlığında da yöneticiyim ancak çocuklarımız 2011 yılı yaz dönemi itibarıyla Kuleli Askeri Lisesinden mezun oldular ve 4 Ağustos tarihinde Harp Okuluna katıldılar. Harp Okuluna katıldıkları gün ve saat itibarıyla tekmili verip, isimlerini söyleyip katıldıklarında listeye bakarak, işte Çağrı Koca sen şöyle ayrıl veya ondan sonraki isimler, tamamıyla her bölükten yaklaşık on, on beş kişi, bu rakam değişir, isimleri ayırmak suretiyle bu öğrencileri ayrı bir grup hâlinde, ayrı bir eğitim adı altında işkenceye tabi tutulmuştur. Hatta okula katıldıkları ilk gün bu ayrılan gruplar ağustos ayında Harp Okulu amfisinde kaloriferler yakılmak suretiyle sabaha kadar basamaklar üzerinde süründürülerek işkenceye maruz bırakılmıştır. Hatta aradan üç, dört saat sonra “Siz hâlâ bayılmadınız mı?” diye yeniden gittiklerinde böyle bir muamele ile o gün eğitim yapılmıştır ve o gün sabah itibarıyla 53 kişi okuldan ilişkisini keserek ayrılmıştır. Harp Okuluna katıldıkları günün ertesi günü sabah 53 kişi okuldan ayrılmak zorunda bırakılmıştır.

BAŞKAN – Sizce oluşturulan bu şok mangası ya da isimleri daha önce belirlenmiş öğrencilerin adı neye göre belirlendi?

KÂMİL KOCA – Sayın Başkanım, müsaade ederseniz o konuda benim komutanlarla görüşmem neticesinde -onu ifade etmek istiyorum- bu konuda net bir cevap alamadık, baştan onu belirteyim. Şudur denmedi, zaten suç unsuru belirtilmedi. Tek söylenen böyle bir şey yok şeklinde idi. Ve bunun üzerine o gün 53 kişi ayrılarak iki gün sonra tüm öğrenciler İzmir Menteşe Eğitim Kampına intikal ettirildi. Orada bu ayrılan grup hâlindeki öğrenciler orada aynı işkenceye maruz bırakılmıştır.

Neler? 1,5 litrelik pet şişelere su doldurulmak suretiyle bunu bir nefeste tüketeceksiniz, tüketemeyenlere ağır cezalar var, çok ağır şiddetli cezalar var. Zorla tek nefeste tüketmeye çalışanlar ise kusturulmuş ve yeniden çok af buyurun, kasmukları elbiseleriyle temizlettirilmiştir. Diğer tüm öğrenciler normal seyrinde eğitimi ve yemek istirahatını alırken, devam ederlerken üç, dört, beş dakikalık kısa bir yemek süresi verilerek uzun süre aç bırakılmıştır. Susuz bırakılmıştır. Gece sabahlara kadar uyutulmayarak, diğerleri yine normal eğitim istirahatlarını alırken, bunlar sabahlara kadar yine işkenceye varacak nitelikte eğitime alınmış, yarım saate yakın verilen istirahatta da beş, on dakikalık uyku hâllerine geçerken, ışıklarla bağırarak suretiyle kaldırılarak yeniden eğitime alınmışlardır.

Benim bu yapılanlara bir hafta sonra haberim oldu. Çocuğum Çağrı Koca aradı. “Durum bundan ibaret, artık tükendik, bittik.” dedikten sonra vardım, bir hafta içerisinde bir saat uyku, bir saat dinlemeleri yoktu çocukların. Gündüz bir saat dinlenme, istirahat, gece bir saat uykuları olmamıştır.

Netice itibarıyla, Menteşe Eğitim Kampına vardım. İlgili komutanlarıyla görüşmek istedim. Önce Aydın İmamoğlu diye bir yüzbaşı geldi, konuştuk. Sayın Yüzbaşım oğlumun problemi nedir lütfen anlamak istiyorum dedim. “Çağrı’nın hiçbir problemi yok.” Peki, neden işkence yapıyorsunuz

sayın yüzbaşım dedim, neden bunu yapıyorsunuz. “Efendim, biz işkence yapmıyoruz,” Dedim sayın yüzbaşım yalan konuşmayın. Ankara’da ayrılan 53 kişiyi tanık olarak getirdim. Medyayı da buraya yığarım, burayı başınıza yıkarım, lütfen, bunun bedelini kanun önünde ağır ödersiniz. Neden bu işkenceyi yaptınız? Tanıklarım var dediğimde de sükut etti. O zaman cevap veremiyorsanız bana üst komutanlarınızı çağırın. Tabur komutanı Ömer Faruk Yarbay’ı çağırdı. Sayın Yarbayım neden bu işkenceler yapılıyor, neden bunlar yapılıyor, lütfen bize açıklayın. Çocuklarımızın bir suç unsuru varsa, lütfen deyin ki şu şu suçları vardır, delikanlı gibi ayırın, bende çocuğumun kulağından tutup götürüyüm. Bir suç unsuru yoksa... “Efendim suçları yok.” Neden bunu yapıyorsunuz? “Kâmil Bey, bunların yapıldığını bilmiyordum, bunlara ivedilikle çözüm bulacağım.” dedi.

Sayın Başkanım, o gün itibariyle, tarihini hatırlıyorum 10 Ağustos 2011 gecesı itibariyle bunu tabur komutanı ilgili alay komutanına intikal ettirerek ve benim yanımdayken bizzat başlarındaki üsteğmenler ve yüzbaşları telsizle toplantıya çağırmak suretiyle o gece itibariyle işkenceler durduruldu. Dedim üç, dört gün buradayım ve bunu takip edeceğim, lütfen. Eğer danışıklı dövüş yapıyorsanız, bilginiz oldu, engel olun. Ama bilginiz yoksa Sayın Yarbayım, şimdi bilginiz oldu, o zaman bu işkenceyi durdurun dedim ve o sırada sekiz on tane de öğrenci velisi vardı. Kemal bey oradaydı, Ali Varlı vardı ve şu anda ismini hatırlamadığım sekiz on öğrenci velisi de aynı durumda oradaydılar ve...

ÖĞRENCİ VELİSİ- O zaman birbirimizi tanı mıyorduk.

KÂMİL KOCA – Netice itibariyle: Ertesi gün oldu, o gün itibariyle, o gece işkenceler durduruldu. Şimdi bu işkenceler nedir Sayın Başkanım? Yani çadır bölgesinde, çadırın içine alınarak öğrenciler tekme tokat dövülerek bayıltıldı. Su verilmedi. Gece pijamalarıyla uykudan kaldırılarak çocuklar sabaha kadar pijamalarıyla süründürüldü. Bunları genel olarak yapılırsa, başla göz üzerine eğitimi yargılamak, burada bir kurumu kötülemek haddimize değil. Sadece bu ayrılan öğrenciler üzerinde yapıldı ve diğerleri ise normal seyrinde eğitimlerine devam ettiler. Bir örnek vermek istiyorum. Orada bulunduğum dört gün içerisinde birkaç öğrenci ile görüştüğümde, siz vakıf mısınız Çağrı ve diğer zulüm yapılan öğrencilere dediğimde, şunu söylediler: “ Amca biz Harp Okuluna katıldık, gittik bizi salonlara aldılar, oturduk, sıkıldık bir şey yapamadığımız için, bir görev de verilmedi, gidelim yatalım dedik, uykumuz da gelmedi, ancak o sırada dışarıdan sesler geliyordu. O ayrılan öğrencilere işkencelerin yapıldığını gördük.” Bakın bir kısım sıkılıyor boşluktan, gidiyorlar koşullarına yatıyorlar, uykularını alıyorlar, uykudan da sıkılıyorlar, gece uyandıklarında sabaha kadar hâlâ ayrılan grubun zulme maruz kaldıklarını görüyorlar.

Şimdi netice itibariyle ertesi gün oldu. “Bölük değıştirelim” dediler. Değıştirdikleri anda, ertesi gün geldiğimde oğlumun burun ve yanaklarında yaralanma olduğunu gördüm. Bana ilgili Salih

yüzbaşı -soy ismini hatırlamıyorum- geldi ve bana “Bölüğünü değiştirdik, bu iş düzelecek.” Baktım yaralanmayı gördüm, sizin düzelttiğiniz bu mu, hem çözeceğim diyorsunuz hem de nedir bu dedim.

Sayın Başkanım, altı yedi tane üsteğmen, üç tane yüzbaşı, bir tane tabur komutanı Ömer Faruk Yarbay nizamiyeye geldiler, ben çocuğumun yüzündeki yara nedir dediğimde. Bölüğünü değiştirdiğinde aynı o işkence ekibi “Ulan işimiz gücümüz yok sizle mi uğraşacağız, siz buralarda daha ne kadar katlanacaksınız.” diye kepiyle tutmak suretiyle sağa sola çevirerek hem yanağında hem burun üzerinde resmen kabuk bağlamıştı. Artık ben çığırından çıktım ve dedim ki verin çocuğu, hastaneye götüreceğim. Allah’ın bir ismi hak için altı yedi tane üsteğmen, üç tane yüzbaşı ve bir tane yarbay, “Ya Kâmil Bey lütfen yapmayın, ne gerekiyorsa düzelterek.” dediler ve o anda yazdığım almak istemedikleri o dilekçeyi aynen okuyorum: “Menteş Eğitim Komutanlığına

Bugün ziyaret anında oğlum Çağrı Koca’nın burun üstü ve yanağında darp yarası olduğunu gördüm. Sorduğumda söylemek istemedi. Israrla zorlamam üzerine “Bölük değişiminde üçüncü bölükte görevli üsteğmen Abdullah Sevgin’in bağırarak ve kepiyi sağa sola bastırarak çevirmesi sonucu boğuştuğunu söyledi ve durumu kimseye söylememem içinde ısrar etti. Ancak ere bile yapılmayan bu fiili uygulama yasakken bu kin ve nefret dolu uygulamayla ilgili tarafıma bilgi verilmesi ve çocuğumun tedavisinin tarafıma teslimi arz ederim.” Bu dilekçeyi veremedim, almadılar. Biz düzelterek, aman ha yaman ha almadılar. Biz inandık Sayın Başkanım. Bunun sebebini de ben işte hâlâ bu ayrı grup öğrencilerin ayrılması noktasındaki ısrarlarına bağladılar.

Şimdi, en sonunda dördüncü gün itibarıyla bu işkenceler durmadığından bu sefer psikolojik baskılar başladı, “defolun gidin, siz burada okuyamazsınız, şu anda sabretseniz bile üçüncü ve dördüncü sınıftan yine atılacaksınız...” Hatta Hakan Erol diye bir üsteğmenin çocukların yakasını toplayarak, çok af buyurun bayan kardeşlerimiz de var, çok argo bir deyimle küfrederek “Daha ne kadar direneceksiniz, defolun gidin, geldiğinizde kaç kişiydiniz, şimdi kaç kişi kaldınız.” diye bu şekilde tehditlerle bu çocukları yıldırmaya çalıştılar. En sonunda bunların hepsini öğrendiğimde resmen şunu söyledim: Sahtekârlık yapıyorsunuz, sizin sözlerinize inanılmaz, alay komutanınızı çağırın. Çağırmadılar. Alay komutanı da gelmek istemedi. Son olarak şununla bağlamak istiyorum: Biraz önce zikrettiğim Ömer Faruk Yarbay, Salih Yüzbaşı ve oradaki üsteğmenleri namus ve şeref üzerine oğlumun huzurunda ve benim huzurunda “Her şey sıfırdan başlayacak, bu zulüm ve işkenceler bir daha yapılmayacak.” diye yemin ettiler. Ama ben şunu söyledim: İnanalım mı? “Lütfen Kâmil Bey namus ve şeref üzerine yemin ediyoruz, inanın.” dediler. Bunun üzerine madem üzerinizdeki üniformanın onuruna ve şerefine inanıyorum diye çocuğum size emanet dedim, ayrıldım geldim.

Geldikten sonra üç dört gün bu fiziki baskı durduruldu çünkü tahkikat başlatıldı dediler. Ve bu tahkikat orada zulme tabi tutulan öğrenciler kanalıyla değil huzurlu, normal seyrinde eğitimine

devam eden çocuklardan üç, beş tane alay komutanının yanına götürölmek suretiyle ve bizzat başlarında östeğmenleri de giderek “Çocuklar öyle bir şey var mı?” sorarak ve “Efendim öyle bir şey yok.” dedirttirmek suretiyle tahkikat yapıldı sözlü olarak.

Ondan sonra daha şiddetli bir şekilde baskılar, işkenceler yeniden başlatıldı ve bir öğrencinin çadır bölgesinde, çadır içerisinde dövölerek bayıltılması ve hatta birinin kaburga kemiğinin kırılması o dönem içerisinde gerçekleştirildi. Ve artık “Baba artık düzelmesi imkânı yoktur, ne yapacağız?” dediğinde, oğlum Ramazan Bayramına kadar idare et gel ve istişare yapalım dedim ve çocuğum Ramazan Bayramında geldiğinde yeniden değerlendirdik ve bir general arkadaşımı aradım. Şunu söyledi bana: “Kâmil Bey, bunlar maalesef gözden çıkarılan çocuklar. Eğer çocukların mukavemetini gördölürse başka türlü harcarlar. Lütfen ısrara devam etmeyin. Allah korusun çocuğunuza daha büyük zarar gelir.” En sonunda orada Salih Yüzbaşının çadırlar bölgesinde işkence yapan östeğmenlere “emir böyle” diye hitap etmesi, östeğmenler şunu söylüyorlar: “Şu diğerlerini yeniden gece işkencesine alalım mı komutanım” dendiğinde sağa sola bakıyorlar kimse yok, çadırda üç tane öğrenci varken, tabii ki onlardan haberleri yok. “Hayır emir böyle, şimdilik böyle devam edin.” diyerek emrin başka yerden geldiğini vurguluyor.

Sayın Başkanım, biz şunu istiyoruz: Bu çocuklar başarıyla ki benim çocuğum Türkiye üçüncüsü olarak kaç sefer madalya almıştır, yüz disiplin puanı ile takdirle askeri liseden mezun olmuştur. Arkadaşlarımız anlatacaklar, çocuklar Türkiye genelinde altın madalya alan çocuklar. Onun için defalarca şunu sordum: Sayın albayım, sayın yarbayım sebebi nedir, lütfen bir gerekçe söyleyin. “Yok” dediler. Biz bunu şuna bağılıyoruz: Şu anda çok zan altında kimseyi bırakmak istemiyorum ama şunu biliyoruz. Oradaki kafalardaki şablona uymayan azimli, kararlı, bayrak gibi, bu millet, bu vatan için mücadele edecek, hizmet edecek bütün gençlerin kökünü kazıyorlar orada. Ben bunu gördüm.

Şunda da iddia ediyorum: Bunu da belirtmek istiyorum Sayın Başkanım. Benim gördüğüm kadarıyla şu anda zikretmek istemiyorum, sivilden alınan öğrencilerle beş yıl sonra operasyona gönderilecek Türk Silahlı Kuvvetleri yetkililerini bulamayacağız. Belki dönüp gelip kendi askerine kurşun sıkacak insanları oraya alınmaktadır şu anda. Ben bunu gördüm, buna şahitlik ettim. Bizzat vakıf oldum.

Buraya takdir buyurursanız, eli değil yüz tane öğrenci ve öğrenci velisi gelmeyi arzu ediyordu ama o gün telefon açan kardeşlerimiz “Dar çerçevede toplamak istiyoruz.” deyince bizlere lütfettiler, sağ olsunlar, telefon ettiler, biz geldik.

Netice itibariyle ben bayramda, biraz önce arkadaşlarımız da ifade etti; yılan, yıldırılan, pes eden öğrencilere de kendi isteğimize Harp Okulundan ayrılıyor hiçbir hak ve iddiamız yoktur diye matbu dilekçe imzalıyorlar. Bakın bunların hepsi bu gençlerimizin hepsi size tanıklık edeceklerdir. Ayrılan 160-170 öğrenci buna tanıklık edecek.

Sayın Başkanım, şimdi lütfen şunu takdirlerinize sunuyorum: Bunun değerlendirilmesini arzu ediyorum. Biz ayrılırken şartları ortaya koyarak dilekçe yazdık. Müsaade ederseniz hemen iki kelime ile okumak istiyorum:

“Kara Harp Okulu Komutanlığına

Kuleli Askeri Lisesinden mezun olarak 4/8/2011 tarihinde Kara Harp Okuluna katıldım, ancak katıldığım gün ve saatten bugüne kadar bölüğümünden ayrı bir grup öğrenciyle beraber okuldan ayrılmam için yapılan küfür, fiziki ve psikolojik baskılar ile mezun olamayacağım ile ilgili sözlü tehditlerle karşılaştım. Birçok arkadaşım bu sebepten dolayı ayrılırken ben belki düzelir ümidiyle dayanmaya çalıştım. Velimin kamp ziyaretinde komutanlarla görüşmesinden sonra kısa bir süre durdurulan fiziki baskının yeniden başlaması, ayrılmam için her gün defalarca yapılan yıldırmaya yönelik psikolojik baskı, küfür ve sözlü tehditlerin devam etmesi, tüm hayal ve ümidimi kırdığından artık okuldan ayrılmak istiyorum. Dilekçemdeki yazı ve imza bana ait olup, 2 Eylül 2011 tarih ve falanca sayılı noter tasdikli beyanım ekte sunulmuştur.

Okuldan ayrılmam için gereğini arz ederim.”

Sayın Başkan, ben size soruyorum: Bir kuruma bu şekilde ayrılma talebinde bulunan bir dilekçe geliyor, bunun gereği araştırılmadan aynı dakika ve saatte her tarafa ayrıldığına dair bir belge mi yaparsınız, bir bilgi mi verirsiniz yoksa bu çocuk bundan dolayı ayrılmak istiyorsa bunun sebebi nedir araştırın diye talimat mı vermesi lazım okul komutanlığının? Biz bu dilekçe ile okuldan ayrıldık. Bir işlem yapılmadan, bir araştırma yapılmadan, şu dilekçenin lüzumu hakkında bir gereği yapılmadan çocuğumun ayrılışı gerçekleştirildi. O zaman Kara Harp Okulu komutanlığı bu dilekçede yazan iddiaları sinesine çekmiştir. Kabul etmiştir. Bende bir kurum amirliğini yürütüyorum. Böyle bir dilekçe gelse, dur bakayım kardeşim bu neyin nesi diye sorgularım, ondan sonra gereğini yaparım.

Onun için yapılan tahkikatlarda, hukukta bir kural vardır, müştekiler dinlenir Sayın Başkanım. Bunca Meclis Makamına intikal eden dilekçeler, bunca Cumhurbaşkanlığına, Başbakanlığa, Genelkurmay’a, Kara Kuvvetleri Komutanlığına ve Harp Okuluna intikal eden dilekçeler. Efendim bence sunacağım ve sunduğumuz dilekçeler. Kara Harp Okulundan gelen cevap: “Araştırılmıştır. Böyle bir durum olmadığı anlaşılmıştır.” Kiminle araştırıyorsun? Suçu yapan kişilere mi soruyorsunuz?

Onun için Sayın Başkanım durum bundan ibarettir. Şunu özellikle belirtmek istiyorum: Biz, yapılan eğitimleri eleştirmiyoruz. Biz, ayrı bir grup hâlinde işkence eğitimini eleştiriyoruz. Biz kendi eğitim adı altında yapılan işkenceleri ve ayrılmak zorunluluğu hâline getirilen öğrencilerin durumunu eleştiriyoruz, bunun hakkını arıyoruz Sayın Başkanım. Onun için bir önceki toplantıya katılan Kara Kuvvetleri Komutanlığı temsilcileri, efendim, biraz önce siz de zikrettiniz, işte şöyle şöyle bir durum vardır diye. Yatay geçişlerden dolayı tazminat ödenmesi için bahaneler uyduruluyor şeklinde.

Gözlerine çakılsın tazminatları. Benim çocuğumun istikbali karartılmış. Bu sene itibariyle 170-200 öğrencinin, vatan evladının istikbali karartılmış. Ben tazminat derdinde değilim, ben hak arama derdindeyim.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum.

Daha önce dinlediğimiz öğrenci velileri ve öğrencilerden bir kısmı -hepsi değil- şunu dediler: “Öğrenci velilerinin milliyetçi, muhafazakar bir yapıda olduklarından dolayı okuldan atılma...” gibi bir şey söylediler yani olabilir anlamında.

KÂMİL KOCA – Katılıyorum. Ben ayrılan öğrencilerin çoğunun velilerini ve kendilerini tanırım. Dört yıl veli toplantısına gittiğimizde üç aşağı beş yukarı tanıyoruz. Ayrılan öğrencilerin çoğunun milliyetçi, muhafazakar, vatanını milletini seven inançlı insanlardır bunlar. Hepsini de tanıyorum. Yerine göre emir verildiğinde kararlı, azimli şekilde ideallerine gidecek çocuklar bunlar. Bunlara bizzat vakıfım ve tanıyorum. Bu iddialara her ne kadar bir iddia net ortaya konulmadıkça takdir edersiniz ama gördüğüm kadarıyla bu...

BAŞKAN – Sizin kanaatinizle aynı noktada?

KÂMİL KOCA – Aynı kanaatimle aynı noktada Sayın Başkanım.

Teşekkür ediyor, saygılarımı sunuyor ve belgelerimi de sizlere sunmak istiyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederiz.

Diğer bir öğrenci velisi Sayın Sadettin Göçlük.

Buyurun efendim.

SADETTİN GÖLCÜK – Öncelikle Sayın Başkanım, böylesi bir imkânı tanıdığınız için gerçekten çok duygulandık, şu anda esas duygularıyla ifade edemezsem özür diliyorum tüm arkadaşlarımdan da.

Sözlerime başlamadan önce aynı şeylere aynen katılıyorum ve sistematik bir şekilde Sevgili Başkanım bizim çocuklarımıza genel manada, arkadaşımın da dediği gibi çok duyumlar almışızdır, milliyetçi, muhafazakar veyahut da yani bu duyumdur, kayıtlara giriyor ama tarikat ehli, kendi veya yakın diye bizatihi rütbesini açıklamayacağım general konumundaki bir yakınımız bizatihi bir yemekte bana özel söylemiştir. Demiştir ki: “Ya amcası veyahut da şeyi, kayıtlara da giriyor, bilmem ne tarikatına kayıtlı olduğu için.” Benim çocuğum başarılı bir çocuktur değildir, böyle tarikatlarla alakamız yoktur ama bu zanla dosyasına girdiğini gayri resmî söylemiştir. Ben bunu açıklıkla söylüyorum. Sizlerin de takdirine bırakıyorum. Tabii duyum, sözde kalan, resmî bir şey değil bu. Ancak arkadaşımın dediği gibi 4 ağustosta teslim edilen çocuklarımız, ben çocuğumu örnek verirken yanlış anlamayınız, başarılı, terbiyeli, vatan sever, inançlı bir çocuktur. Efendim dördünden itibaren sistematik bir şekilde ellerindeki dosyayı alarak altı bölük olduğunu yani 2011 yılında Kara Harp Okulunda idi çocuğum, ortalama sayının 170-180 her bölükte bulunduğu, bunların içerisinde en az

on beş, yirmi tane çocuğun sistematik ve önyargılı bir şekilde artık dosyalarına ne girildiyse, gizli istihbaratın sahte bilgileri ile ne girildiyse, bilemiyoruz. Bu çocukların özellikle seçildiğini, her bölükten, altı bölükten yirmi çocuktan yüz yirmi çocuk daha sonra ilaveler edilmiş. Bunlara denildiği gibi sauna işkenceleri yani ilk günden başlayarak, özür diliyorum burada bayanlarımız var, Sayın Başkanım burada hakaretler diz boyu, aileye, kendisine küfürler, şurada ağza alınamayacak şekilde. Dilekçelerimizi verdik, bunları hukuki takip ediyoruz. İnşallah sonuç alırız.

Sayın Başkanım, bir de bu noktada, sizden hassaten şunu istirham ediyorum. Askeri cumhuriyet savcılıkları veya askeri makamlarda değil de bunu sivil alana, mahkemelere taşıma imkânımız olursa biz size gerçekten tarihte yeni bir çığır açacaksınız, müteşekkireceğiz. Askeri savcılıklardan sonuç alamıyoruz, hep aynı kalıplaşmış şeyler.

İkinci bir şeyi kısa geçeyim, öbür arkadaşlarıma da fırsat tanıyayım, çok doluyum. Benim çocuğum çadır işkencesi görmüştür, eğitim dışında. Mesela iki üç kişi kalmış, o on beş yirmi seçilmiş çocuklara bir sürü eziyetleri var. Hakaret, küfür, fiziki işkence, gecenin üçünde, dördünde var. Arkadaşımın dediği gibi yarım saat bir saat uyku uyuyup hadi gidin diyor, yirmi üç gün kalıyor benim çocuğum, yani bir saat uykuyu dahi çok gördüler efendim. O ara yine kaldırılacaksınız, nöbet tutacaksınız devamlı falan... Ve benim çocuğum çadır işkencesi görüyor eğitim dışında. Eğitim bittikten sonra geliyor, ismini zikretmen yanlış olur mu bilmiyorum efendim, kayıtlara girsin diye de diyorum, üsteğmen Ahmet Ali Öztürk denen arkadaşımız başka bölükten geçici tayin gelmiş, çocuğumu oradaki takım komutanıma üsteğmen Özkan Özgenç takdim ediyor diyor ki: “İşte on beş yirmi kişiden kalanlar bunlar.” Geriye kalan da üç, dört kişi kalmış, 23’üncü günde benim çocuğumla birlikte. Birisi İsmail Hakkı diğeri şu şu öbür arkadaşlar da öyle. “Bilgin olsun, yani gereken yapılacak” diyor. Efendim o gün eğitim bitiyor, çocuğun çadırına geliyor, öbür çocuklar istirahata çekildiği gibi, çadırına geliyor, beş altı tane görgü tanıklarımız var, çadırında olmadık işkenceler, olmadık yani insanlık dışı şeyler, hakaretler “Defolun gidin, sizin gibi insanlar buraya yaramaz” Benim çocuğum dört sene beş sene askeri lisede okumuş, yaramazsa o zaman istihbaratını yapsaydınız ve çocuğum 1,5-2 saat işkencelere tabi tutarak, Çin eziyeti misali revire düşürüyor. 1,5-2 saat sonra çocuk baygınlık geçiriyor, ondan sonra da çadırlardan ben geçerken Ahmet Ali üsteğmen diyor ki: “Arkadaşınızın böyle baygınlığı oluyor muydu, bir bakın. Burada bayılmış, bunu revire kaldırın.” Böyle de bir yalanla, iftira ile. Revirden de kayıtlarını sorduğumuzda böyle bir kayıtların asla girilemeyeceğini, askeriyede böyle şeylerin olmadığını yani o günkü olayın ve çocuk psikolojik bir eziyet, travma geçirdi, sonuçta yirmi iki, yirmi üçüncü günü, fazla da uzatmayayım, şahsileştirmeyeyim konuyu, efendim en sonunda en az iki üç defa ateş hatlarına atmaları, küfür ve hakaretler... Benim çocuğun eli ve ayakları paramparça idi. Özel kelebek misali millet istirahatını normal yaparken normalde, bizim çocuklarımız devamlı bölük etrafında koşun, silahlı silahsız, öbür

bölüklerin istirahati anında, normal hâlde iken. Gece üçte, dörtte efendim kalkın, sürünün, işte fiziki işkenceler, darplar, suratına, vücuduna. Ben bunu ağustosun sekizinde ve dokuzunda görmüştüm fakat çocuğumu alacağım dediğimde, çocuğum da hâlen vatansever duygular “Baba bunlar olacaktır, ayrımcılık yapıyorlar ama biz kalmasak, o kalmazsa kim kalacak bu kurumda” diye benden dahi akıllı düşünerek vatansever bir duyguyla ayrılmak istemedi efendim ama bu işkenceye yirmi üç gün dayandı. Ayrımcı, sistematik, zulüm bu bir yerde. Sonuçta, aynı arkadaşımın dediği gibi, bu ailelere, bu yapıya, daha doğrusu milliyetçi muhafazakar bir yapıya, vatansever bir yapıya askeriyede yer olmadığını bazı tanıdıklarımız da duyum olarak dedi. Çocuk kafayı yiyecekti, psikolojik travma geçirdi, çocuğum geldikten sonra bir ayda falan kendine gelemedi. Bu noktada artık biz yani kendisini de ayırmak zorunda bıraktılar. Aile olarak bunu yaşadık ama çocuğumuz asla ayrılmak istemedi. O psikolojik travmaya kadar dahi, ondan sonra dahi ayrılmak istemedi. Zoraki matbuu dilekçelerle yani kalıplaşmış ayrılın defolun gidin yani küfürleri demeye utanıyorum, küfür etmeler, sizde hiç onur yok mu yani bu şekilde size ve bize talimat geldi. “Siz kesinlikle gideceksiniz” demişler. Ama hep sözlü bunlar, yazılı bir neticeye ulaşamıyoruz, sizlerin sayesinde ve Meclisimizin gerçekten halkını dinleyen, komisyon başkanlarımız, vekillerimiz sayesinde bir yasanın çıkarılarak bunların sivilde de yargılanma yolunun açılması, şikâyetlerimizin değerlendirilerek.

Bir de tazminat konusu var. Çocuklarımızın istikballeri söndürülmüş. Ben onu demekten utanç duyuyorum. Yine öderim çocuğumun şeyini ama biz bunları hak etmiyoruz, bizim çocuklarımız hayallerinin veyahut da görev alacakları tazminatlarını kim ödeyecek yani? Benim çocuğum dört beş sene askeri lisede okudu, beşinci sene Harp Okuluna geçti. Bunun bedelini kim ödeyecek? Ben bunu soruyorum efendim.

BAŞKAN – Şu anda oğlunuz ne iş yapıyor?

SADETTİN GÖLCÜK – Öğrenci efendim, şu anda hazırlanıyor, dershaneye gidiyor ve bir de o ayrı bir masraf, taksit taksit. Ben memur adamım, Tarım Bakanlığındayım, aldığım belli. Yani, biz aile olarak da bizim bir psikolojik tedaviye ihtiyacımız var, travma geçiriyoruz. Ben şu anda kendimi tam ifade edemiyorum, çok doluyum, arkadaşların da hakkını yemeyim. Bilmiyorum sizden istirham ediyorum efendim, ya bu tazminatlar kaldırılın veyahut da ödenecek hâlâ getirilsin. Benim çocuğum okuyacak mı bunu mu ödeyecek? Sayın Başkanım, bir de çektiği travma var. Ordu’yu bayrak gibi seviyordu, hâlâ yine öyle şimdi. İnternet sitelerinde dolaşıyor hep Ordu ile bilgileri okuyor. Bizim bu istikbalimizi kim karşılayacak? Ben bunu merak ediyorum.

Sizin takdirinize bırakıyorum, teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

Sayın Kemal Tümer.

Buyurun.

KEMAL TÜMER – Ben emekli polis memuruyum. Öncelikle sizlere teşekkür ediyorum, sağ olun, Allah razı olsun böyle bir konuya el attığınız için. Ben ne diyeyim yaşanan olaylar aynı, Kâmil Bey’in, Hanımefendinin dediklerinin dışında diyecek olarak benim oğlum askeri lisede okurken dahi savunma vermedi, Kara Harp Okuluna katıldığında yüz puanla katıldı. Benim oğlum okulunu sporda Suriye’de temsil etti, yirmi taneden fazla madalyası var. Son dönemde okulda sürekli spora koşuya oraya buraya... Eğitimde bile eksiklikler var. Şu anda dershaneye gidiyor kendisi. Ek fizik ve kimya dersi aldırıyorum. Ben bir emekliyim. Çünkü diyeceğim şu: Madem askeri liselere ihtiyaç yoksa kapatılsın, boşuna devlet masraf etmesin, özelden alacaklarsa. Bu çocuk dört yıl okuyor, Menteş kampına 13 yaşında gidiyor, 18 yaşına kadar başarılı bir şekilde kampı geçiyorsa, 18 yaşından sonra bu çocuk buradan geçemez diye bir olay olamaz. Olay nedir? Kendilerinin tanıdıklarının kazanamadıklarından dolayı liseyi bitirdikten sonra okullara sokmak. Benim oğlan isim de vereyim dedi ve keşke bilseydim getirirdim. Şok mangasında eğitim yaparken iki tane arkadaşını filanca generalin torpillisi ayırın, filanca generalin tanıdığı ayırın diyerekten çocukları ayırmışlar.

BAŞKAN – Şok mangasından mı ayırmışlar?

KEMAL TÜMER – Ben oğluma isim yazayım dedim “Aman baba daha sonra veririm” dedi. O çocukları da tanıyor ve şu anda okulda diyorlar onlar için. Benim oğlum spor yapan, okulunu Suriye’de temsil eden çocuk nasıl yapamayacak? Ben ona hayret ediyorum.

İkinci olay: Ben 8 ağustos günü kampa gittiğimde üsteğmen Ramazan Ergün Şah... Hatta daha doğrusu sabahleyin telefon etti bize oğlan, ben görüşmedim, annesi taviz vermedi. “Anne ben mahvoldum, şöyle böyle...” Annesi de “Senin oradan ölün çıkacak, sen oradan gelemezsin.” demiş, benim gerçekten yemin ederim haberim yok. Sabahın yedisinde telefon etmiş. Sonra beni kaldırdı, “Bak durum bundan ibaret” dedi. Ben hemen arabaya bindim gittim, oğlanı göreyim diyerek. Oğlanı saat ikiye kadar benim yanıma yollamadılar, görüştürmediler hatta o gün Kâmil Bey’i tanımıyordum, oğluyla kendisi görüşüyordu, diğer bir bankoda. Orada Hasan Ege isminde bir albay bizi ikna etti, 8 ağustosta çocuğun kolları, işte doktor raporlarında da mevcut, “Uzun kollu giy” demişler, Ramazan Ergün Şah üsteğmen hatta yaralarını da silmiş “Ailene söyleme, geldiğin zaman seni perişan ederim” diye tehdit ederekten. Uzun kollu geldi, ben sadece avuç içlerini gördüm, eğitimde olacak tabii dedim. Ben özel hareket kursu gördüm, Eğirdir Komando Okulunda da askerlik yaptım, ben böyle bir yara hiç almadım. Özel hareket kursu gördüm.

Diyeceğim şu: Ondan sonra ben hiç fark etmedim, benim sağlığıma geldi demek. Çocuk uzun kollu ve titriyor. Kâmil Bey tanıktır değil mi?! Çocuk titriyor böyle. Ben dedim ki oğlum kalk ben seni alıyorum dedim, imza atmadan ben seni buradan getireceğim buradan. Hâkikaten onu yapacaktım. O Hasan Ege albayımız dedi ki: “Kemal Bey...” Bizi şöyle böyle ikna etti. Çocuk canlandı. Yemin ediyorum. “Baba tamam ben yapacağım.” dedi. Çocuğu bıraktım, o gece çocuğa sabaha kadar, en

sonunda Ramazan Ergün Şah, kimse bu, çıksın benden görüşsün, ben elli defa ziyaretine gittim, benimle görüşmedi. “Sana öyle bir iftira atarım, ailenin suratına bakamazsın” deyince, benim oğlan elbise çıkarıyor ve kamptan ayrılmak zorundayım diyor. Bu ne? Ne bu, bir anlam veremedim. Çocuk eğitim yapıyorsa, yara alırsa, buraları yara almaz. Çocuğun idrarından kan geldi, ben doktora getirdim. Ben yine bunun üstüne gitmeyecektim. Benim çocuğun idrarından kan gelince, ayın 10’unda doktora getirdim. Özel bir hastaneye getirdim çünkü sağlık güvencesi olmadığı için. Doktor “Bu çocuk darp edilmiş. Üzeri yara bere içinde. Bunu kim yaptı ki, sen buraya getiriyorsun? Bunu hastaneye götüreceksiniz” dedi ve hastaneye getirdim, o hastane buna adli tıptan rapor alacağız dedi, savcıya gittim, gece saat 12’ye kadar, kimseye derdimizi anlatamıyoruz. Savcıya gidiyorum “Askeriye şey, biz ifade alamayız” dedi. Sayın savcım ben emekli polisim, durum bundan ibaret, böyle böyle deyince Allah razı olsun, adam insafa mı geldi neye geldi, ifadesini aldı ve sonradan da tıp raporlarını aldım. Bu raporları yetkili makamlara gönderdim, hâlihazırda hiçbir cevap alamadım. Çocuğu o gün bıraktıktan sonra... Ben kısa ve öz anlatacağım çünkü arkadaşlarımız her şeyi anlattı. 9 Ağustos günü yine sabah saat 07.00. Oğlan telefon etti “Ben okulu bırakacağım, artık yapamıyorum. Ben eve gelmiyorum, okulu da bırakıyorum, ben çalışarak tazminatımı ödeyeceğim.” Oğlum tamam dedim, sakın dedim, dur ben geliyorum dedim ve hemen oradan arabaya bindim, Menteş kampına gittim. Günahım boynuma, sabahın 08.00’inde Menteş kampına gittim. Saat 13.00’e kadar, ben çıkarken saat ikiye yirmi vardı, Kâmil Bey geldi. Saat ikiye kadar ben Menteş kampında çocuğumla görüşmek istedim, görüşemedim. Ondan sonra ben içeri girerken iki tane telefon getirdim. Bir telefonu teslim ettim, bir telefonla içeri girdim. İçeri girdiğim telefonla yine bu Ramazan Ergün Şah Üsteğmen sürekli çocuğa eğitim yaptırıyormuş, ben bekliyorum gelecek diye ama eğitim yapıyormuş. Öğleyn gelecekmiş şudur budur diye bekliyorum. Çocuğa demişler ki: “Sen tıraş olmadan git tıraş ol” Çocuğu dört defa tıraşa göndermiş, top sakalın var bilmem ne diye. O sırada bu da gidiyor bulduğu bir jiletle suratını kesiyor, tıraş olayım derken suratını kesiyor. Eve telefon ediyor, ağabeyi çıkıyor, “Ben suratımı kestim, ben çok kötü durumdayım, babamlar nerede?” “Babam kampta, kampta sen görüşmedin mi?” diyor ağabeyi. “Yok görüşmedim.” diyor ve ondan sonra oğlan bana telefon etti. Oğlum bana telefon etti “Baba Selman kendini kesti.” dedi. Ben o anda ne olduğunu bilmiyorum, arabam da dışarıda idi, ben içeri girerken silahı üzerime almadım, koşarak gittim, silahı aldım, silahın ağzına mermiyi verdim, samimiyetimle söylüyorum, üç mermi verdim, üç tane teğmeni önüme alarak yürümeye gittim ve ondan sonra da ateş et emri falan vermişler, yalan doğru ben bilmiyorum, ben görmedim. Ben ilerliyorum, on dakika sonra çocuk geldi. Onun peşi sıra bir albay geldi, ismini bilmiyorum “Burada silah çeken kim?” dedi. Benim dedim. Baktı ondan sonra oğluma “Sen psikolojik olarak tedavi gör” dedi. Bende komutanım dedim benim oğlan psikolojik olarak tedavi görürse bu yüz puanla durmaz dedim. Biz bu çocuğu dün gece getirecektim, bize Hasan Ege albayımız güvence verdi

dedim. Tamam bitti. Çünkü Hasan Ece gerçekten dürüst bir insan. Yapılan şeylere müdahale edemeyeceğini söyledi, “Ben kamp komutanıyım.” dedi. O gün ayrılan çocuklardan sekiz tanesini alıp getirmiş okul komutanlarından albaylarına demiş ki: “Bak komutanım bu çocuklar hak ederek gidenlerden değil.” Ben olayı gördüm. Benim oğlum dedi ki, sana eziyet ederlerse senin çadırının tam karşısındayım, koşarak bana geleceksin dedi. Ben o şartlarda o çocuk canlandı gitti... Diyeceğim şu: Ertesi gün silahlı eylem olunca, ben resmen gidiyordum, yürüdüm işte. Ablam bayıldı, bayılınca ben o sıra bırakmak zorunda kaldım. Ben polis memurluğu görevi yaparken, bazı insanlar şov yapıyor diyorlar, yazarkasa atıyorlar, ağaca çıkıp intihar ediyorlar, demek bir sorunları varda, yapıyorlarmış. İnanın o zaman o işi anladım.

FATMA GÖK – Yaşamayan bilmiyor tabii.

KEMAL TÜMER – Bizim oğlanlarımız hak etmedi.

Efendim, bir şey daha söylemek istiyorum. Ben silahlı eylem yaptığımdan dolayı benim hakkımda hiçbir işlem yapılmadı. Benim oğlumun okuldan ayrılışının nedeni: Ramazan Ergün Şah üsteğmenin direkt “Senin soy ismini sevmedim, ondan eleyeceğim.” demiş. Öbür öğrenciye “Senin üzerindeki tişört da ne?” o da “Komutanım üniformalarımızı giyeceğiz...” deyince, “Sen üniforma giyeceğini sen nereden taahhüt ediyorsun? Sana ben öyle bir üniforma giydireceğim, sen göreceksin.” demiş ve o çocuk da elendi. Çocuk Elazığ’lı kalacak yeri yoktu, gidecek parası dahi yoktu, baktım benim oğlum onun cebine para sıkıştırıyor, gördüm, sen ne yapıyorsun dedim, o gece çocuğu misafir ettim, ismini hatırlamayacağım, şurada yazıyor. Misafir ettim, biletini aldım, Ramazanda ve cebine de üç, beş kuruş koydum gönderdim.

Ben şunu söylemek istiyorum: Eline sıkıştırılmış bir tutanakla okuldan ayrılacağım diyerekten... Benim oğlumu ben noterden tasdikli belge vererek oraya teslim ettim. Neden noterden tasdikli? Neden beni oraya bir veli olarak çağırmadılar. Beni oraya çağırırsınlar, bir görüşelim, “Senin oğlun ayrılmak istiyor” densin, bende oğlumla bir görüşeyim, oğlum sen ayrılmak mı istiyorsun diyebileyim. Ben noterden tasdikli istiyorum.

BAŞKAN – Sizce oğlunuz bütün bu işlemlere niye maruz kaldı? Nedir buradaki olay, anlayabildiğiniz, görebildiğiniz?

KEMAL TÜMER – Neden maruz kaldığını bir bilsem, sadece soy ismini sevmediğinden dolayı maruz kaldığını...

BAŞKAN – Oğlunuzun soy ismi ne?

KEMAL TÜMER – Turgut Selman Tümer. Bu soy ismi o vermedi, Atatürk verdi o soy ismi bize.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Bende teşekkür ediyorum.

Şimdi öğrenci arkadaşlarımızı dinleyelim.

Bayram Tuğrul, buyurun.

BAYRAM TUĞRUL – Sayın Başkanım, öncelikle bize bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ediyorum ve teşekkürü kısa tutacağım. 2004 yılı askeri lise girişliyim, 2011 yılında ise Hava Harp Okulundan atıldım. Şimdi velilerimiz çok şey anlattı, herkes çok dolu. Ben bu olaylara biraz daha somut yaklaşacağım. Gelme amacım da o.

Aslında bizi en güzel açıklayacak örnek cemre düşmesidir Sayın Başkanım. Cemre düşmesi, bildiğiniz üzere kor ateş. Önce havaya düşer, sonra toprağa, sonra suya. Şimdi ben bu kor ateşin havaya değmesiyle havanın ısınmasını anlatacağım size. Velilerimiz anlattı size, askeri liseden gelenler diye bir grup oluşturulduğunu söylediler. Bunların baskıya maruz kaldığını söylediler. Şimdi benim mahkemeye aldığım bazı dosyalar var. Bu dosyalardan birisi, askeri lisede disiplin amirlerimin hakkımda tuttuğu kanaatler var. Ben askeri lisede alayın onur kurulunda idim, alay onur sekreteri idim yani lider teşkilatında idim, okulu yöneten kişiler arasında idim. Ancak, burada yazdığına göre “Disiplin kurallarına uyma, emir talimatlara duyarlı, yeterli seviyede değildir, liderliği kötüdür, arkadaşlığı suça teşvik eder.” Liderliği var mı? Hayır. Ondan sonra başlangıç askerlik eğitim ve karakterine sahip midir? Hayır. Bu açıkçası bire bir bir fişlemedir ki yanlış olduğu yalan olduğu da açıktır çünkü madem böyle bir şey yazacaksın, beni neden okulu yönetecek kişiler arasına koyuyorsun. Disiplin puanın yüksek olması gerekiyor. Eğitimin yüksek olması gerekiyor ve arkadaşlarım tarafından seçilmiş olmam gerekiyor, lider teşkilatına girebilmek için.

Askeri lise hakkındaki bu bilgiden sonra Hava Harp Okuluna girerken de bir ön sağlık raporu aldım. O rapor da burada “Pilot olur, uçucu olur.” Raporu aldım, ancak çıkışta ise hakkımda çok güzel bir rapor düzenlemişler mahkeme için yani burada yazanları ben bile okuyunca Tuğrul sen kimsin dedim! Burada bana neler yazdığını bilseniz. “Karaktersiz, isyankâr, narsis, bencil...” Ben bu muyum dedim, kendi kendimi yargıladım, Tuğrul gerçekten bu sen misin dedim? Sonra elime şunu aldım, bu olmadığımı karar verdim. Ancak mahkeme AYİM’in yapısı bu, AYİM bunu dikkate alıyor, benim bunu dikkate almıyor. Ondan sonra da yine bu psikologların da ne kadar doğru işlediğini de anlatmak istiyorum, bu raporun da yalan olduğunu göstermek için. Burada da yine mahkeme ile aldığım bir belgede beni kendine zarar vermekten yedi gün oda hapsine mahkûm ettiler. Hiçbir belge yok, doktor raporu da yok. Böyle bir durumda beni direkt doktora göndermesi gerek ve askeri mahkemeye sevk etmesi gerek, kendine zarar vermek çok büyük suçtur. Ancak hiçbir doktor raporu yok. Ki, burada psikolog da demiş ki: “Öğrenciye ceza verilmesini önerdi” Psikolog nasıl önerebilir böyle bir şeyi. Bir doktor, bir psikolog nasıl önerebilir? Bu bir Hipokrat yemini aykırı, ikincisi bu psikolog raporunun da, bu benim bencil, narsis, kişiliksiz olduğumu gösteren raporunun da yalan olduğunu da gösteriyor zaten. Sonra verdiğimiz dilekçelerde de, zorla yazdırılan dilekçelerde, bana da yazdırmaya çalıştılar ki,

öyle baskıcı yöntemleri var ki, yazarsınız. Ben tekinim diyebiliriz, omzumdan Türk Bayrağını söktüler benim “Sen bunu hak etmiyorsun. Sen Türk Ordu’sunda görev yapmayacaksın.” dediler. Ben sinirlendim, alın, birinci filo seçiminiz de sizin olsun, Hava Kuvvetleri seçiminizde sizin olsun, o Türk Bayrağını verin dedim ve Türk Bayrağını aldım, dilekçeyi yazdırlar ama dilekçeyi istedikleri şekilde biraz alamadılar tabii ki, benim dilekçemde yine burada, mahkeme aracılığıyla aldım. Orada da belirtiyorum: Hava Harp Okulunda vatanıma hizmet edemeyeceğimi görüyorum. Dilekçemde de aynen böyle yazdım. Tabii ayrılmadım, çünkü ayrılmayı hiçbir zaman istememiştim. Nitekim, kimse istemiyor zaten zorla ayırıyorlar. Atıldım.

Nitekim, böyle baskılar devam etti. Kamplarda velilerimiz anlattı, arkadaşlarımız da anlatacaktır intibak kamplarını falan, bunlara üç sene dayandım. Daha doğrusu üç sene dayanabildim diyeyim, herkesin eşiği farklıdır. Bana günde iki saat uyku uyuttular, sürekli süründüm, dört tane kamufle param parça ettim, üstüm başım kan içinde kaldı “Eğitim zayıfatı olursun, ölürsün, umurumuzda olmazsın.” dediler. Az sonra o dedikleri fotoğrafı da burada size burada göstereceğim ve video olarak da size bazı şeyleri göstereceğim.

Daha sonra bu uygulamalar devam etti. Neticesinde bir gün nokta nöbetimde beş adet teğmen, Binbaşı Nasuh Çakın’un koordinesinde iki adet yüzbaşı, o zaman Nasuh Çakın yüzbaşı idi, benim ellerimi ve ayaklarımı kelepçeleyerek, domuz bağı yaptılar, başıma çuval geçirdiler ve dövdüler. Birisi ile boğuştum, ancak diğerleriyle boğuşamadım, 5 teğmen 2 tane yüzbaşı bunu yapan. Bunların devletin rütbelerini taşıyorlar, devlete hizmet ediyorlar ve buyurun bu da benim domuz bağı yapıldığım kelepçedir. Şu ana kadar savcılığa vermedim, karşı tarafın ifadesini bekledim, çünkü biliyorum reddedecekler ve biliyorum bunu da versem parmak izi çıkmayacak. Bunun da zaten savcılığa gönderilmesini ve parmak izi genişletilmesini de isteyeceğim. Bu da benim domuz bağı yapıldığım kelepçedir.

Sonra “Ayrıl” dediler, yine ayrılmadım. Daha sonra yüksek disiplin kuruluna çıkartacaklar tabii ki, artık atılmanın tek yolu ayrılmazsanız atıyorlar. Doğal olarak da iftira atmaları gerekiyordu. Çünkü, hiçbir şekilde ayrılmadım, Harp Okulunda bir kopya 20 puandı, iki kopya okuldan atılmalıdır. İki kopya atılma işlemi yapıldı ve sınav esnasında hiçbir gözetmen raporu yok, kopya çektiğime dair hiçbir gözetmen raporu yok. Nitekim ben derslerden birisi İngilizce sınavı, İngilizce de doktora yeterli puanım var, 74 puan aldım ki İngilizceden de Hava Harp Okulunda muafım ben. Sistem 95’in altında not verilmesine izin vermiyor bana, oradaki subay istese de giremiyor ama İngilizceden de kopya çekti denildi, hiçbir tutanak yok, hiçbir kayıt yok. Arkadaşlarını topladılar, yanlış hatırlamıyorsa dokuz tane. “Tuğrul kopya çekmiştir” dediler ve yine bu Nasuh Binbaşının çok güzel koordinesi ile daha sonra yüksek disiplin kuruluna çıkarttılar. Yüksek disiplin kurulunda ise Tüm general İsmail Taş şu an Ergenekon’dan tutuklu, bana aynen şunu dedi: “Seni askeri liseden atmak için

çok uğraştık. Bu devirde iki şahitle adam asılır. Şu anda tüm şartlar sağlandı, gidiyorsun.” Bana yüksek disiplin kurulunda bir kelime daha ettirmediler ama yüksek disiplin kurulu tutanakları burada. Ben demişim ki ekleyeceğim yok komutanım, bunun altında imzamda yok. Benim bunu imzalamam gerekiyor. Yine bunu da mahkeme aracılığıyla aldım ki bunu tahmin ediyordum. Bunun bana döneceğini tahmin ediyordum. Yüksek disiplin kurulunda gerçeği söyleyeceklerini bildiğim için daha öncesinden dilekçe yazdım. Dedim ki, sesli video kaydımın alınmasını istiyorum yüksek disiplin kurulunun. Yine o dilekçemi de mahkeme kaydıyla aldım, cevabı bu, dilekçem bu. Diyor ki: “Hayır alamazsın. Sesli video kaydı alınmayacaktır.” Yani, bu devirde hâkimler savcılar sınavı bile kamera kaydı alınmadığı için iptal ediliyor ama yüksek disiplin kurulunda bunu ben AYİM’e veriyorum ve hiçbir savunma yapılmıyor buna. İsmail Taş’ı ihlası rey ettiği için AYİM’e veriyorum, hiçbir ifade vermiyor. Böyle de bir çok güzel bir AYİM sistemimiz var.

Biraz da size bu videolardan göstermek istiyorum. Öğrencilere karşı intibak kamplarında nasıl tutumlarda bulunduklarına dair, bu videoları ben içeriden çıkarttım. Örnek olarak girişte öğrencinin saç tıraşını yapmaları gerekiyor ama buyurun nasıl bir saç tıraşı yapıyorlar görün!

(Video izlendi)

BAŞKAN – Niye duvara dönükler?

BAYRAM TUĞRUL – Niye duvara dönük, açıkçası bilmiyorum, onların berber sırası beklediğini biliyorum sadece. Belki de muameleyi kalanın görmemesi için olabilir. Yine burada o arkadaş, fotoğrafları var yani çok güzel muamele, intibak kampında bunları görüyoruz biz. Ki, ben dayak yedim, domuz bağı yapıldım. Daha neleri var yani. Bana komando dansı çektiriyorlar. Komando dansı eklemleri zedeleyici hareket olduğu İç Hizmet Kanunundan çıkartıldı. Bu da dördüncü sınıf Harbiyeli ama komutanım. Bu da benim gördüğünüz. Daha sonra ben burada Harbiye adayım, yine er diye tekmil veriyorum. Burada öğrencileri soğuk suyun altına sokuyorlar. Günde iki saat uyudum. Sadece bunları genel davranışları görmeniz için gösteriyorum. Bunlar komutanların komutasında oluyor bunlar. Bunlar da üstü başı yırtık olanlar, dalga geçiyorlar. Benim üstüm bundan bin kat daha kötüydü yani bunlar yine az olanları çekmişler ki bu videolar nasıl çekiliyor dersiniz, bizimle dalga geçmek amaçlı çekiyorlardı. Şurada bana komando dansı yaptırırken “Seni meşhur yapacağız, dergiye kapak yaptıracağız.” diyerek çekiyorlardı ama benim bunları alabileceğimi bilmiyorlardı. Daha sonra yine burada ayrı eğitimler, herkes başka yerde ama burada dört tane adam seçilmiş. Yine burada yine eğitim zayıflı olursun, ölürsün, umurumuzda olmazsın dedikleri yer. Benim liflerimde aşırı uzama var şu an. Burada bunun gibi eğitimlerde bir saat iki saat bekl ettikleri için. Başkanım aslında bunu cd’de yaptım, size de vereceğim.

Müsaade ederseniz daha sonra asıl nedene gelmek istiyorum. Şimdi cemreyi düşürdük ama cemre halkın dediği gibi ilk önce havaya düşmez, önce toprak ısınır, daha sonra hava ısınır. Gerçeği

budur. Bende bu doğrultu da asıl nedenlerin neler olduğunu size açıklamak istiyorum. Velilerimiz de bilmediklerini ve belki de bunun muhafazakar, milliyetçi kişiler olabileceklerini söylediler. Ben size bunu bir nebze de olsa kanıtlamak istiyorum.

Şimdi askeri lisede yaşanan olaylardan bahsetmek istiyorum. Bazı subayların kendi örgütlenmelerini nasıl kurduklarından bahsetmek istiyorum. Buna örnek de vereceğim. Askeri lisede bazı subaylar öğrencilerin artık nasıl yaptığını tam tahmin edemeyeceğim ama kütüphanelerdeki okudukları kitaplardan vesaire bazı öğrencilere özellikle... Işıklar Askeri Lisesinden bahsediyorum burada, orada okuduğum için. Belirli eğitsel kollar altında topluyorlardı öğrencileri. Bu eğitsel kollarda eğitsel faaliyet yapsalar canıma minnet ama bu eğitsel kollarda yapılan kitap listelerinden birisi şu an elimde. Bu kitap listesinde de şu anda Ergenekon'dan tutuklu olan bir sürü yazar var. Bunları bir el altından... Bilal de bu eğitsel kollara zorlanan arkadaşlardan birisi, o da açıklayacak zaten az sonra size. Ergenekon'dan tutuklu yazarların kitapları var, bu liste el altından öğrencilere dağıtılıyor. Yüz temel eser adı da kitap listesinin. Örnek verecek olursak da "Karşı devrim" den tutun "Musa'nın gülü" ne, "Musa'nın çocuklarına" Bunlar askeri lisede devletin rütbe verdiği subaylar tarafından dağıtılıyor. Daha gencecik çocuklara ki yine bir cd oluşturuyorlar ve bu cd'yi de el altından öğrencilere dağıtıyorlar. Kolda kimsele veriyorlar? Cd'yi de buraya yaptık, yine bunun içinde de dosyalar var, orijinal dosyaları koydum bizzat ki birinin altında subayın ismi de yazıyor zaten. Bu cd'leri de yine bu koldaki öğrencilere nüfus etmek suretiyle tüm öğrencilere benimsetmeye çalışıyorlar. Şimdi bu dosyalardan birinin sadece başlığını okuyacağım size, cd'nin içindeki dosyalardan birinin: "Başbakana Kürt sorunu kavramını telaffuz ettiren danışmanlar ve bu kavram doğrultusunda siyasi açılımlara zemin hazırlayan danışmanlar ve Kuzey Irak'ta ileride yaşanabilecek gelişmelere sınır ötesindeki Kürt kökenli vatandaşlara çengel atma, zemin hazırlatan danışmanlar, Tayyip'in danışmanları." Dosyanın başlığı bu Sayın Başkanım.

Burada da Sayın Başbakanımızın danışmanlarını resmen fişlemişler diyeyim ben size. Bakarsınız cd'nin içerisinde tüm dosyalar var. Başka bir dosyanın adı: "Erdoğan Mossad ajanı" Bu dosyalar subaylar tarafından öğrencilere verildi. Çıktısını okumak için aldım ama okumaya içil el vermiyor açıkçası, siz bakarsınız. Yine o dosyanın içinde, buyurun o cd'nin içinde de "Ergenekon" diye bir örgüt şeması. Yine bunlar subaylar tarafından veriliyor. İsimler kapalı. Ben bir şey demiyorum. Bunlardan sonra ben bu kola hep karşı çıktım, Bilal arkadaşım da o koldaydı zaten ki isteği ile girmiyordu, bunlar çekilip alınıyordu o kola, ona da daha önce belirttim zaten, bu koldan çıkın dedim, gözünü seveyim bu koldan çık dedim ki, o da zaten artık yani çok aşırı şeyler yapıyorlardı o kolda ve kaçışı da yoktu bir nevi diyebiliriz.

Nitekim, bu kollardaki subaylar hâlâ Ordu'da mevcut, hâlâ bu dosyaları hazırlayan subaylar güzel güzel hayatlarını devam ettiriyor. Ancak biz hepimiz atıldık ya da ayrılmak zorunda kaldık.

Belki de gerçek nedeni buydu. Öğrenciler belki de sende fişlendi, haberin yoktu. Benim hakkımda gizli soruşturma yapmışlar. Genelkurmaydan albay gelmiş, gizli soruşturma yapmış “Tuğrul’un dūřunceleri nelerdir?” diye. Arkadaşımın ifadesi var. AYİM’e yazıyorum, gizli soruşturma yapıldı diyorum, bana Hava Kuvvetleri İstihbarat Daire Başkanlığından yazı yolluyorlar “Hiçbir soruşturma yoktur.” diye. Arkadaşım ifade veriyor ama dinlemiyorlar. “Öyle bir soruşturma yapılmamıştır.” diyorlar. Ama nitekim bu dosyanın orijinalleri de cd’de mevcut ki bende sizin dediğiniz, başta ğrenci velileri böyle söylüyor dediğiniz řeyi de sonuna kadar savunurum, savunmaya da devam edeceğim. İnşallah diliyorum bir gün de biz de hesaplayacağız, onlarla.

Teşekkür ediyorum.

BAşKAN – Ben teşekkür ediyorum.

Peki bu eğitsel kollar dediniz yani bu eğitsel kolların isimleri belli mi?

BAYRAM TUĞRUL – Eğitsel kolların isimleri Sayın Başkanım, Türk Tarih Kulübü, Atatürkçü Dūřünce Kolu... Cd’leri komisyon üyelerine verilmek üzere hazırlamıştık, bakabilirsiniz.

BAşKAN – Bu isimler altında farklı bir faaliyet mi?

BAYRAM TUĞRUL – Bu isimler altında, arkadaşım size daha somut anlatacak aslında. Yok Tayyip Erdoğan’ın danışmanlarının fişlenmesi, yok Tayyip Erdoğan’ın para kaynakları nereden geliyor, yok şu, yok bu. Böyle şeylerle öğrencilere nüfus etmeye çalışıyorlar.

BAşKAN – Teşekkür ediyorum.

Sayın Bilal Okuyucu.

Buyurun.

BİLAL OKUYUCU – Sayın Başkanım, size öncelikle teşekkür etmek istiyorum, bize böyle bir söz hakkı verildiğ i için ama yalnız kurumun, Genelkurmay Başkanlığının, Türk Silahlı Kuvvetlerin burada temsilcisi var mı?

BAşKAN – Yok, burada bugün bir temsilci yok.

BİLAL OKUYUCU - Yani, kaç kaç nereye kadar? Bunu da söylemek istiyorum. Burada amaç...

BAşKAN – şöyle şunu ifade edeyim de: Bugünkü toplantımızın mahiyeti sadece müşteki öğrencileri dinlemek yani bunu biz tasarladık. Bundan bir önceki toplantımızda okul temsilcileri de vardı, Genelkurmay temsilcileri de vardı, öğrenciler de vardı. Bunu karşılıklı yaptık. Ama çok uzun zaman aldığ i için, günümüz yetmediğ i için sadece öğrencileri dinlemek ve onlardan biz birtakım belgeler de istedik. O bilgi ve belgeler geldiğ inde tekrar kendilerini çağırıp, burada dinleyeceğ iz kendilerini yani sizin bu iddialarınıza cevap verme noktasında kendilerini tekrar dinleyeceğ iz.

Buyurun.

BİLAL OKUYUCU – Anlaşıldı, teşekkür ederim.

Öncelikle ben bu bazı birkaç yatay geçiş gibi sıkıntılı konularda birkaç açıklama yapacağım, sonrasında Tuğrul arkadaşımızın bıraktığı yerden devam edeceğim. Öncelikle bu yatay geçişle ilgili işte intibakta bir sayı vermişler, askeri liseden gelen 320 kişiden 120'si ayrıldı, sivil liselerden gelen 810 kişiden 130'u ayrıldı diye. Zaten bu rakamları niye vermişler? Oranladığımız zaman çok büyük bir fark çıkıyor. Dışarıda bu işle alakası olmayan birine dahi sorsanız, 320 tane askeri liseliden 120'si ayrılıyor, hiç askerlikle alakası olmayan, 4-5 sene alakası olmayan 820 insan geliyor, bunlardan sadece 130'u ayrılıyor. Bu biraz abes zaten.

Sonra bu yatay geçişle ilgili intibak kampından ayrılan kimselere yatay geçiş hakkı yok. 4'üncü sınıftan ayrılan kimsenin de yatay geçiş hakkı yok. Yatay geçiş hakkı zannederim 2 veya 3'üncü sınıfta, o da ÖSS puanınızın olması gerekiyor. Özellikle bu ayrılan öğrencilerin yoğunlaştığı senelere bakarsak, 2004 ile 2011 arasına, 2004 ile 2001 arasında öğrencilere ÖSS sınav hakkı verilmedi. Kesinlikle burada bir mağdur kitle yaratılmak istendi. Bu da sistematik olan faaliyetlerin bir ürünü, bir kolu. Böylece ÖSS'ye girmeyen öğrenci atıldıktan, ayrıldıktan sonra birkaç sene kayıpla tekrar hazırlanmak zorunda kalacaktı. Bu yapılan onca şey yetmezmiş gibi böyle zaman kaybıyla da insanları mağdur edilmesi düşünülmüş diye düşünüyorum.

Sonra bu ÖSS puanı istiyor üniversiteler konusuna gelirsek: Elimde İstanbul Üniversitesinin yayınladığı özellikle Harp Okulundan ayrılan öğrencilerin başvurularını değerlendirme dışı olarak gösterdiği liste var. Neden değerlendirme dışı? Çünkü, ÖSS puanı yok. İstanbul Üniversitesi yaptığı değerlendirmeye göre yatay geçiş yönergesine göre ÖSSS puanı olmadan bu konuda başvuruların, Harp Okullarından başvuruların tüm başvurularını değerlendirme dışı bırakmıştır. Yani yatay geçiş hakkı burada söz konusu değil. Nitekim, Yıldız Teknik Üniversitesinin de yatay geçiş listesinde orada da ÖSS puanı yüzde 50 etkili. Eğer bir bölüme dışarıdan askeri okul haricindeki okullardan başvuran yoksa ancak o durumda siz başvurmuş kabul ediliyorsunuz. Onun haricinde burada asil listeden yatay geçişle üniversiteye kayıt yaptırmaya hak kazananların başarı ortalamasını söyleyeyim sivil üniversitelerden. Mesela birisi Haliç Üniversitesinden 95 ortalama ile geçmişken, bizler Harp Okulundan 31-37 gibi ortalamalarla bu değerlendirmelere alınıyoruz yani yatay geçiş imkânımız bahsettiğim gibi o bölüme kimse başvurmazsa ancak o şekilde.

Sonra ben kendim hakkımda bilgi vereyim. Ben İstanbul doğumluyum. Şu anda İstanbul Üniversitesinde okuyorum. Fatihliyim. Babam da emekli, annem ev hanımı. Ben askeri liselere bu özellikle bu ayırma faaliyetleri yapılan öğrenciler ilk 10'da, ilk 20'de başarılı öğrenciler. Zaten tüm velilerimiz söyledi, tekrar anlatmanın gereği yok. Burada mezuniyet belgem ve takdirlerimden her türlü örnekler de mevcut. Bu vesileyle son sınıfta özellikle bizler, arkadaşlarım askeri lisede bazı bizi sevmeyen subayların alt sınıfı tahrik ederek, başka kişileri tahrik ederek üstümüze kavga etmeye, bu gibi olaylara yönlendirmesiyle çeteci ve istenmeyen insanlar olarak ilan edildik. Bunun sonunda işte

bizim evlerimize sınıf subayları geldi tatillerde ve tatil olmayan zamanlarda. Bunların hiçbir kaydı olduğunu da düşünmüyorum. Bizim annemiz babamız kardeşlerimiz sorgulandı, dersaneleri sorgulandı. Bize ne bir tutanak gösterildi ne bir kağıt ne bir herhangi bir şey yok, bu gizli takibatlar hakkında. Sadece eve geliyorlar gidiyorlar ya da evin, ailenin resmini istiyorlar. Sonra 2008 yılında Harp Okuluna geçtim, yine intibak kampı... Hani dediklerine göre askeri eğitime dayanamadılar gibi iddialar, bu gibi iddialar... Hadi öyle değil de, herkes ifade etti, hasbel kader o askeri eğitimden geçip başarıyla diyelim ve ben orada 3 senede okudum. 3'üncü sınıfta ben niye ayrıldım o zaman? Bende mi eğitime dayanamadım? Bunu anlamak da mümkün değil. 1, 2 ve 4'üncü sınıfta ayrılan, atılanlar niye ayrılıyorlar. Bunun o şekilde açıklanması mümkün değil.

Sonra bu dediğim çeteci suçlamaları, bu birtakım suçlamalar önüme benim 2'nci sınıfta ve o güne kadar da önümde 120 tam disiplin puanım var Harp Okulunda. 2'nci sınıfta final sınavında...

BAŞKAN – İlk girdiğiniz dönemde siz de çok mangasına alınıyor muydunuz?

BİLAL OKUYUCU – Hayır, ben alınmadım. Alınan...

KATILIMCI – Alınanları gördünüz mü?

BİLAL OKUYUCU – Evet, kesinlikle. Onun için zaten çok güzel ifade ettiler. Onun için ben 120 tam disiplin puanı ile 2'nci sınıf ortalarında hatta tam tarih de vereyim, 2010 yılı Ocak ayının 28'inde Kara Kuvvetleri Komutanlığında sorgulamaya tabi tutuldum, askeri savcı tarafından. Ben tabii olayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, ne oldu, ne bitti diye. Bana askeri savcı, askeri lisenin kafeteryasında uygunsuz kişilerle görüldüğümü, bu yüzden de bu davada sanık olduğumu ifade etti. Tabii ben bu konuyla ilgili çok kısıtlı bilgiye sahip olduğum için çok az ve kısa ifadelerle savunmamı, artık sorgumu tamamladım, ifademi tamamladım. Neyse, aradan geçen sürede, aradan yaklaşık on ay gibi bir süre geçti. 12 Kasım 2010 tarihinde bizim tabur komutanlığına, istihbarat kısım amirliğine benim için kovuşturmaya yer olmadığı kararı tebliğ edildi. Ama bu benim suçlandığım, isnat edilen şeyler benim 14-15 yaşında yaptığım, görüldüğüm iddiası, bir yerlerde, kafeteryada. Bunun sonucunda bu kararı bana tebellüğ etmek için bir 15-16 gün gibi epey beklediler. O sürede benim tüm arkadaşlarımı aldılar, benim hakkımda sorguladılar, işte dinlediğim radyodan izlediğim televizyona kadar, nasıl bir insan olduğumu, okuduğum kitaplara kadar, benim hakkımda böyle hiçbir tutanaksız, kayıtsız sadece sözlü şifahi mülakatlara dayanan görüşmelere dayanan bir nevi istihbarat topladılar. Sonra ben bu kararı tebellüğ etmeye gittiğimde de bana istihbarat kısım amiri aynen şu ifadeyi kullandı: "Bu sizin dosyanızı çözmek için 16-16 gün uğraştım." Hâlbuki onun elindeki aynı dosya benim elimde de var ve adım sadece bir yerde geçiyor. O da sonundaki işte her türlü şüpheden uzak, kovuşturmaya yer olmadığı kararında geçiyor, bir tek adım orada geçiyor. Hâlbuki burada 30 küsur sanık var, bir kısmı gerçekten çok ilgi çekici ifadeler, internet adresleri, internet siteleri, örgüt isimleri bulunuyor. Mesela şöyle diyeyim size: Türkçü erg. Otağılar var mesela, bu otaların başları var.

Bunlardan Teksif ve Terakki Örgütü gibi bunlardan hiçbirinden benim haberim yok tabii. Bunlar ifade edildi. Ben tamam bitti dedim, artık suçsuzluğum yani üstümdeki ön yargıların biteceğini düşündüm, töhmet kalkacaktı sandım üstümdeki. Benim o güne dek ancak iki disiplin puanım kırılmıştı, 118 idi yani Harp Okulunda 2,5 okudum, 2 disiplin puanım kırıldı, 118 disiplin puanı ile aralık başında başladım tekrar yani rahat bir şekilde, kafam rahattı ya da ben öyle sanıyordum. Sonra bu tebliği eden bölük komutanından sonra sebepsiz yere cezalar almaya başladım, oda hapisleri. Dersimize giren bölük komutanı aynı zamanda sınavları da okuyordu, sınavları okurken biz 9 kişiyi, bu 9 kişiden 8 tanesi askeri liseli, bu 9 kişiye zayıf not verdi. O, 8 kişiden de zaten 5'i müteakip 2 ay içinde ayrılmak zorunda kaldı. Bunları isim isim çok net ifade ederim, hepsi de dışarıda, rahat rahat da şahitliğini yapabilirler. İçeride zaten kimsenin şahitliğine güven olacağını düşünmüyorum.

Bu 2 aylık süreç içinde bana dediğim gibi 118'den, 1,5-2 ay içinde disiplin puanım 52'ye düştü yani disiplin kurullarına çıkma şartlarına sağlar oldum. Bana defalarca bölüm komutanım dersin içinde hakaret etti "Şerefsizsin, karaktersizsin" affedersiniz şu şekilde ifade ediyorum ama "Seni subay yapmayacağım, senin gibi insanların subay olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım." diye. Sonra kendisi beni sorumlu tuttuğu bazı klasörler vardı, o klasörlerin içine de kendileriyle ilgili, kendi takım komutanlarıyla ilgili, bölük ve takım komutanının yaptığı, el yazılarıyla yazıp, imzaladığı "İşte ailesi, sosyal yaşamı gözlemlenmiştir ş u takım komutanlığının..." diye belgeler olan bir klasörden sorumlu tuttular. Sonra ertesi gün de arama yapıp, bu klasörün bende ne aradığını sordular. Defalarca siz verdiniz, böyle yaptınız dememe rağmen, "Ben bunu mahkemelik olsak, başka biri bulsa, istihbarat kısmı bulsa bu belgeleri inkâr ederim, sen bizi basına mı vereceksin, sen bizi fişleyen kişiler olarak mı basına tanıtacaksın?" diye bu şekilde ifade ettiler.

Şurada bir ortak nokta var, herkesin üstünde anlaştığı. Bu bölüm komutanım benim kurmaydı, tabur komutanım da kurmaydı. Arkadaşların hemen herkesin bu işlerle uğraşan, faaliyetlerle uğraşan gerçekten kurmay subaylar, özellikle kurmay subaylar. Bakarsanız bu şikayetlere, kaç tane şikayet geldiyse, yüzde 90'ının şikayetçi olduğu şahıslar, bölüm komutanları, özellikle kurmay subaydır. Buna eminim. Bu süreçten sonra ben derslere çalıştırılmamak için sınav döneminde geceleri ödevler verildi, uykusuz... Bir ton kişiye yapıldığı gibi. Zaten o dönemde artık ben ailemle, ilk ceza vermeye başladıkları zaman zaten 3 senedir gördüğüm, aşına olduğum şekilde eğer böyle birine bir şekilde dadandılarsa asla bırakmazlar. Bende bunu kendilerine ifade etmişim yani dikkatli olalım anneme. babama, aileme, gelebilirim ileride bu işin sonu ileride hayır gözüküyor, rahatladım sanırken aslında tam de kötü oldu diye. İşte bu önyargılarla işte sınavlarımızın düşük olması, bu şekilde yine sıkıntıya sokulmak amacıyla, angarya işler, ödevler gibi çeşitli faaliyetlerde bulundular. Bu şekilde ben artık tamam dedim, beni psikiyatri kliniğine sevk ettiler, askeri hastanede. Dört, beş gün orada yattıktan sonra burada da raporları mevcut zaten, sonra hâlâ tedavime devam ediyorum,

normalde ben Bahçelievler’de okuyorum, Allah’tan Bakırköy’e de yakınım. Orada gerçekten de tedavime devam ediyorum. Burada tüm her şey mevcut. Oradaki hastane raporlarım ve doktorlarım da mevcut. Bu süreçten sonra ben sömestr tatilinde babamı alarak, artık her şeyin bittiğine karar vererek gittim ve bunun böyle gitmeyeceğini düşünerek ayrılma dilekçemi verdim. O kişiler ki babamı dahi nizamiyeden yukarı almadılar, ne tabur komutanı, ne bölük komutanı. Zaten karşımıza çıkmaya çekiniyorlar. Babamla bir kelime konuşmadılar. Daha çok şey söyleyeceğim de aslında... Sonra bu benim dilekçemi verdikten sonra bu dilekçemi sokmaları da geç olmuş. Biz bunu sonra öğreniyoruz. O sırada öğrenci affı vardı. Çok zorluk çıkardılar bizde, okuldan ayrılma tarihi konusunda. Biz defalarca Kara Harp Okuluna, Genelkurmay Başkanlığına gittik, bizi şu şekilde itham ettiler: “Siz niye buraya uğruyorsunuz, YAŞ mağduru musunuz?” Bu şekilde bir ön yargıyla “YAŞ mağduru iseniz gidin Millî Savunma Bakanlığına” dediler. Bunu anlatamıyoruz, oradaki üsteğmene, yüzbaşıya anlatamıyoruz, bunu nasıl anlamıyorlar, bunu anlamıyorum. O süreçlerden sonra bende tabii ayrılmış bulundum.

Sonra bizim yine yaptığımız çalışmalar var arkadaşlarla özellikle kitap çalışmamız var, bunları size bilahare takdim edeceğiz. Burada yine bu soruşturmalarla ilgili yazdığımız cevaplarla özellikle gizli soruşturma yapılanlar hakkında başvuru yaptığımız kurum “Hiçbir zaman hakkınızda soruşturma yapılmamıştır.” diye cevap gönderiyor. Bunu da anlamış değiliz.

Sonra son dönemde birkaç haftalık dönümde bizim medyada çıkan haberlerimiz var. Şuradan bir tanesinin başlığını okumak istiyorum. “Komutan ‘yılanın üstüne yat’ emrini verdi.” Milliyet Gazetesinde çıktı bu haber, 28 Kasım Pazartesi günü. Başkent ve Posta Gazetesinde, yine mağdur öğrenciler hakkında kendi ağzından bir arkadaşımızın mağduriyetlerini ifade ettiği bir yazı kaleme alındı. Yine eylül ayında bizim üç arkadaşımızın beraber verdiği bu konuyla ilgili bir röportajımız kaleme alındı. Size ayrıca bir fotoğraf, resim göstermek istiyorum, askeri lise başarı panosundan çekilmiş. Işıklar Askeri Lisesi 2008 devresi 8’inci kısım. Burada gördüğünüz gibi açıklayayım sizlere: Burası not ortalamasına göre, şu 3 kişi başarılı, sırasıyla 1, 2, 3 ve şurası da disiplin puanına göre başarılılar. Bu birinci şahıs aynı zamanda okulun da ikincisi idi. 1’inci sınıfın sonunda eksi 40 disiplin puanı ile ayrılmak zorunda kaldı, atılma sürecinde iken. İkinci zaten benim, bir tane arkadaşımız intibak kampında ayrılmak zorunda kaldı, üçüncü arkadaşımız. Bu üç yok. Sonra disiplin altına indiğinde ikinci arkadaşımız ayrılmak zorunda kaldı. Biz aynı kısımda idik. İşte ayrılan bu 9 kişiden 5’i ayrıldı demiştim müteakip 2 aylık süre içerisinde ocak-aralık sürecinde. Bir tanesi de bu. Sonra üçüncü arkadaşımız, bu bir iddia aslında da, Harp Okulu 3’üncü sınıfta sınav kağıtları silinerek sınıfta bırakıldı. Bu sınav kağıtları silinme olayı, şu anda, benim aldığım duyduğum duyumlara göre çok sayıda kişinin de bu konuda davası var. Dava açmayan bir tonda insan var, bu yüzden devre kaybeden, notları düşük gelen. Sadece bu 6 kişiden 1’i okumaya devam ediyor.

Şimdi bu sadece bir kısmın örneği. Şimdi diğer kısımları ele aldığımızda, oran hemen hemen aynı, yani 6 kişiden 2'si okumaya devam ediyor ama muhtemelen bu arkadaşımızın da sonu hayır gözüküyor pek. Buna emin olabilirsiniz. Bu 6 kişiden 2'sinin mezun olduğunu düşünelim. Bu nasıl açıklanabilir? Buna benim aklım ermiyor, nasıl açıklanabileceğini.

KATILIMCI – Harp Okulunda sınav kağıtlarının silindiğini söylediniz. Aynı sizin gibi Harp Okulundan ayrılmış Çanakkaleli bir öğrenci var, bu oğlumun da arkadaşı. Ondan bire bir ne duydum biliyor musunuz? Bizzat kendiyile konuştum. “Ben sınava girdiğim zaman sırf sınavım silinmesin diye tükenmez kalem kullandım. Kullandığım için de ceza aldım.” Bire bir bunu çocuğun ağzından bizzat kendi kulaklarımla ben duydum bunu.

Teşekkür ederim.

BİLAL OKUYUCU – 2009 yılının sonlarına doğru yine kış aylarında Posta Gazetesinde bir haber çıkmıştı, haberi manşetten vermişlerdi “Sivil Harp Okulu” diye. Bu haber çıkar çıkmaz ertesi gün bizim okulda ki bu haber Kara Harp Okulunu konu alan bir haberd, ertesi gün hemen bir yoklama yapıldı, tüm öğrenci alayı içtima alanında. Bu yoklamada da askeri liselerin ilk ondan mezun olan arkadaşlar çağırıldı, her devrenin her sınıftan. Askeri liselilerin sayısal olarak oranları belirlendi, sivil liselilerin oranları belirlendi. Nitekim, ben süreci takip ettiğimde de herhâlde kendilerini aklayacak bir şey bulamadıkları için hiçbir şekilde bunun sonucu, bu yoklamanın sonucu basını ikna edecek delilleri herhâlde elde edemediler. O yüzden bu yoklamanın sonucunu, içtimanın sonucunu açıklamadılar.

ÖSS konusuna değinmiştik, bu özellikle 2004 ile 2011 arasındaki öğrencilerin sokulmaması, işte bahsettiğimiz gibi bu sistematik hareketin bir örneği olarak bizim gözümüze çarpıyor. İşte çünkü yine en çok ayrılan öğrenci sayısı da bu zaman kapsamında ve ben yine bir dilekçe yazmışım Harp Okuluna, bu sosyal güvenlik primi konularıyla ilgili. Bana gönderdikleri cevap bir cümle, dilekçe hakkımızı da böyle çok güzel cevaplandırabiliyorlar.

İntibak kampı ile ilgili eklemek istediğim bir husus var. Özellikle intibak kampına katılacak subaylara, orada görev alacak subaylara bu askeri liseden gelen öğrencilerin dosyaları çalıştırılıyor özellikle etütlerde ve bu subaylar üsleri tarafından bu dosyalardan yazılı sınava tabi tutuluyorlar. Bunlar kişi kişi mesela A şahsi için şu özelliği için ne dersin şeklinde, bu denli. Sonra bu sınav kağıtları imha ediliyor. Sonra eğer bir şey denecekse, arada bu sınavlardan sonra konuşulması gereken bir şeyler varsa ya sözlü olarak ifade ediliyor ya da asetatlara yazılarak, camlara yazılarak silinmesi mümkün şekilde ifade ediliyor. Bu bir iddia ama bu duyumları çok kuvvetli gerçekten. Bizim de kendimiz bu kadar mağdur duruma düşmüşken, kendimiz uyduracak bir pozisyonda değiliz. Zaten dikkat ederseniz ben konuşmamın hiçbir tarafında tazminattan bahsetmedim. Bizim asıl amacımız hakkımızı almak. Burada bazı sananlar var ki tazminat peşinde koşuyoruz. Ben bir kuruş istemiyorum, bir kuruşumu silmesinler ama bunları yapan, bu sistematik hareketleri yapan kimseler, bunların maşası

olan kimseler bir şekilde hesap versinler. Her şey açığa çıksın. Böyle hiçbir şey kabul etmeyerek, her şey hukuka uygun yapıldı diyerek hiçbir sonuç alınmıyor. Oraya sivil savcı girmeden, sivil denetime tabi tutulmadan hiçbir sonuç alınmıyor. Bir şey oldu mu, kendileri haklı, iyi ama sorun çıktı mı hemen sivil kurumlara havale ediliyor, Millî Savunma Bakanlığına havale ediliyor. Ben şu anda tazminatımı ödemiyorum, örnek olarak veriyorum yani ödemedim, ödeme imkânım da şu anda mümkün gözüküyor. O yüzden davam var, davam Millî Savunma Bakanlığı nezdinde açıldı. İyi güzel şeyler kendilerine sorulsun, diğer kendileriyle ilgili diğer kurumlara ağır yükler... Ben bunu anlamış değilim.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Ben teşekkür ediyorum.

GÜRSOY EROL (İstanbul) – Sayın Bakan, bir şey sorabilir miyim?

BAŞKAN – Buyurun Gürsoy Bey.

GÜRSOY EROL (İstanbul) – Şimdi, birincisi: Böyle bir uygulama size neden yapılmıştır? Yani bu noktada bir bilgi var mı veya siz nereden buluyorsunuz? İkincisi: Daha önce dinlenen arkadaşlarımızda da olmuştu, işte bu şok mangası veya birinci anfiye ayrıldı arkadaşlar, tamamın daha sonra çıkarıldı diye. Keza bunlar neden ayrılmış olabilir? Bu konuda herhangi bir bilginiz var mı?

BİLAL OKUYUCU – Bu konuda bilgim şöyle: Zaten orada herkese standart örnek verecek olursam, geçen sene kampta bizim bir arkadaşımız öldü, böbrek yetmezliğinden, böbrek yetmezliğini de araştırdığımız zaman bu arkadaşımız koşu esnasında vefat etti. Okula sağlam giren bir öğrenci, ikinci sınıfta, böbrek yetmezliği olabilmesi için de en az dört gün aç ve susuz kalması lazım. Aç susuz kalmamıştır elbet ama aç susuz kalacak derecede bir yorgunluk yaşamış demek ki koşu esnasında pat düşüp vefat edebiliyor. Bu olayın üstünü de herhalde ört bas ettiler, o konuda da tam net bilgim yok.

GÜRSOY EROL (İstanbul)- Sizce neden?

BİLAL OKUYUCU – Ben söyle düşünüyorum: Kendi çizgilerine gelmediğimiz için kendilerinin yaptığı gibi belki ileride kendilerine bu şekilde davrananlara karşı durabileceğimiz için bizi bu şekilde muameleye tabi tuttuklarını düşünüyorum. Bunu çok net ifade etmek istiyorum. Çünkü, ben askeri savcıya sordum, her kafeteryada gördüğünüzü sanık mı ihlal ediyorsunuz diye. O da bana hiçbir cevap veremedi. Ben bunu defalarca da üstlerime ifade ettim, istihbarat kısım amirime. Bölük komutanımıza bunu sorduğumda, ben tebellüğ eden, kovuşturmaya yer olmadığının kararını tebellüğ eden kısmına Bilal Okuyucu olarak imza atıyorum. Bölük komutanı da tebliğ eden. Biz bunu bölük komutanımıza sorduğumuzda birkaç ay sonra, siz ön yargılarla davranıyorsunuz diye sorduğumuzda, “Benim haberim yok, ben böyle bir kağıt imzalamadım.” diyebiliyor. Yani kendinden haberi mi yok imzaladığına dair, onu da bilmiyorum.

GÜRSOY EROL (İstanbul) - İstihbarat bilgilerinde sizinle ilgili aile yapısı, muhafazakar vesaire tarzda şeyler var mı? Veyahut da arkadaşlarınızla ilgili var mı?

NAZMÎ ÇAĞLAR YANAR – Müsaade ederseniz ben bir araya girmek istiyorum konuyla ilgili. Tam olarak sizin sormuş olduğunuz soruya cevap olması açısından söylemek istiyorum. Ben şu anda Türk Silahlı Kuvvetlerinden ayrılan öğrenciler platformunun şu anda kurucu başkanlığını yapıyorum. 2003-2007 yılları arasında Bursa Işıklar Lisesinde okudum. 2007 yılında Işıklar Askeri Lisesinden çıktıktan sonra 2008-2009’da Kara Harp Okulunda okudum ve 2009 yılında her türlü yapılan çeşitli ayrımcılıklar sebebiyle okuldan ayrılmak zorunda kaldım. Ayrılmak zorunda kaldım ibaresini özellikle tırnak işareti içerisine almak istiyorum. Ve şu anda ODTÜ Endüstri Mühendisliği bölümünde okuyorum.

Bizler bu okullara girerken, girmeden önce hakkımızda idari tahkikatlar yapılıyor ve bu idari tahkikatlar kesinlikle ve kesinlikle hiçbir şekilde sızdırılmayacak şekilde oluyor ve idari tahkikatımızın yapıldığı kişiler, bu insanlara sorular sorulduğu zaman kesinlikle bu soruların dışarıya sızdırılmaması gerektiği üzerinde önemle duruluyor. Ne büyük tesadüftür ki benim güvenlik tahkikatını yapmak için geldikleri sırada benim annem o sıralar Türk Telekom Müdürlüğünde çalışıyordu, Türk Telekom Müdürlüğünün güvenlik görevlilerinden birisine soruyor ve ne tesadüftür ki o güvenlik görevlisi benim halamın oğlu ve bir güvenlik soruşturmasında sorulan soru şu, yani benim askeri öğrenci olup olmayacağımı belirleyecek soru şu: “Nazmi Çağlar Yanar’ı tanıyor musunuz? “Evet” Nazli Çağlar Yanar’ın ailesi nasıl bilinir? “işte annesi kapalıdır, falan filan...” denmiş, “Peki namaz kılar mı?” diye sorulunca “Aktif olarak namaz kılıp kılmadığını ben görmedim ama cuma namazlarına gider.” İbaresini var. Bu soru sorulduktan sonra başka bir soru sorulmasına gerek duyulmaksızın konuşma kesilmiş durumda orada. Tabii benim halamın oğlu da onların nereden geldiğini falan bilmiyor sadece “Biz emniyetten geliyoruz” gibisinden bir açıklama yapılıyor.

Sizin sorduğunuz soruya cevaben...

BİLAL OKUYUCU – Benim annem de başörtülüdür.

NAZMÎ ÇAĞLAR YANAR – Yani, Sayın Vekilim, söylemek istediğim şey şu: Kesinlikle ve kesinlikle Türk Silahlı Kuvvetlerinde ideolojik bir yapılanma vardır. Bu ideolojik yapılanma kabul edilsin veya... Keşke şu anda Silahlı Kuvvetlerden karşımızda temsilciler olsa da gözlerinin içine baka baka yaptıkları şeyleri söylesek. Ben Işıklar Askeri Lisesindeki hayatım boyunca hiçbir şekilde... Zaten bende alay disiplin kurulunda idim ve disiplin puanım çok yüksek olduğu için ve ders başarımlarım çok yüksek olduğu için herhangi bir kötü muameleye hiçbir şekilde askeri lise boyunca maruz kalmadım. Ama Harp Okulu intibak kampına geldiğim zaman intibak kampında bilinçli olarak kasaturamın çalıştığını fark ettim. Kasatura depoları var, kasaturaları depolara koyarsınız. Bilmeyenler için söyleyeyim, kasatura tüfeğin üzerine takılan bir bıçaktır. Bu kasaturanın kaybolma hikayesi yani nasıl kaybolduğu hakkında hiç kimsenin bir fikri yok çünkü depoya konulan bir şey sonuçta. Hepsinin numaraları vardır ve kaybolma ihtimali ancak depo sorumlusunun onu çalmasıyla

olabilir çünkü alırken ve verirken sürekli olarak taahhütname ile imza atıyorsunuz. Kasaturanın kaybolmasından sonra bölük komutanının gelip beni sorgulama şekli şu, zaten Harp Okulunda bende şok mangası içerisinde idim. Ne garip tesadüftür ki askeri lise boyunca alay onur teşkilatındayım, Harp Okuluna adım attığım ilk andan itibaren şok mangasındayım ve ders ortalamam 9.80, disiplin 100 ve dört yıl boyunca hiçbir disiplin cezası almadım ve komutan “Sen gel bakayım bu tarafa” Olay bu yani. Dosyalarımız kırmızı şekilde herhâlde ki, diğer arkadaşlarımızın mavi şekilde. Kırmızı şekilde olan dosyalar ise atılacak bir şekilde. Şansınız varsa Sayın Başkanım bir ay içinde atılırsınız, eziyetsiz, şansınız yoksa sizi okulda dört sene süründürürler okulda ondan sonra bir paçavra gibi geleceklerinizi atar ve sizi halk önünde psikolojik olarak bitirirler.

Benim kasatura olayım şu şekilde oldu: Bana gelip bölük komutanının yaptığı sorgu şu: “Evladım kasatura nerede?” Komutanım imza karşılığı aldım ve imza karşılığı bıraktım. Evrakların hepsi yok olmuş, evrak yok. İmzaları getiriyoruz. Depo sorumlusu ceza almıyor ama ceza alıyorum “imzan nerede?” diye. Komutanım kimsenin imzası yok, boş kağıt getirmişsiniz. Herkese tek tek imzalattıyorlar, Nazım Çağlar Yanar’ın bunun içerisinde imzası yok. Sayın Başkanım, bana yapılan ithamı ben size söylüyorum. Biraz komik gelecek ama sorulan sorulardan birisi: “Türk Silahlı Kuvvetlerinin sana temin etmiş olduğu kasaturayı terör örgütüne mi sattın?” Efendim, bir kasatura, maliyeti beş altı lira olan bir şey. Ben bu soruşturmanın yapıldığı tarihten üç yıl sonra subay çıkacaktım. Beş yıldır askeri öğrenci idim ve beş yıllık bir askeri öğrenciye kasaturamla ilgili “Kasaturanı PKK terör örgütüne sattın mı?” diye bir sorgulamaya maruz kaldım ve ben bu sorgulama karşısında cevap veremedim çünkü nutkum tutuldu. Bu nasıl bir sorudur Sayın Başkanım? Sekiz yıllık orada okuyacağım, beşinci senemdeyim ve bir kasatura kaybolma olayı var ve bunu terör örgütüne satmakla itham ediliyorum. Sizce bu ayrımcılık değil de nedir?

Şok mangasında yaşadığımız şeyleri artık anlatmıyorum, sayın velilerimiz çok iyi ifade ettiler. Ben intibak kampından eve geldiğim zaman annem ayaklarımı ve dizlerimi görmesin diye kollarımı görmesin diye uzun elbiselerle geldim. Ağzımın içine taşlar doldurulduğu için ve bu şekilde eğitimler yaptırıldığı için, özellikle belli bir kesime bu şekilde eğitimler yaptırılıyordu. Hiçbir şekilde katı yiyecek yiyemiyordum, sadece çorba içebiliyordum Sayın Başkanım ve aileme sadece çorba içebildiğimi söyleyemiyordum.

GÜRSOY EROL (İstanbul) – Okula geldiğiniz zaman bu isimleri belirleyip, oraya mı aldılar.

NAZIM ÇAĞLAR YANAR – Evet efendim tek tek bu isimler çağrılarak “Sen ayrıl” şeklinde eğitimler yapıldı.

Sayın Başkanım biz bu intibak kampında iken, biz bu şok mangalarında iken annelerimiz babalarımız kardeşlerimiz hepsi bizim bu yaşadığımız acılara tek tek ortak olmuş insanlardır. Biz burada şu anda sadece kendimizi düşünmüyoruz. Şu anda temsilen geldiğimiz iki üç bin kişilik bir

grubu ve onların aileleri adına buradayız. Benim annem, ben intibak kampında nöbetteyken evde nöbette idi, ben aç susuz kaldığımda evde aç ve susuzdu, ben zor günler yaşadığımda annem babam benimle aynı şeyleri günleri yaşadılar, benim dizim kanadığında onların da dizi kanadı. Bizler orta gelirli ailelerin çocuklarıyız.

Sayın Başkan, son olarak şunu eklemek istiyorum. Eğer Müslüman olmak suçsa, Allah'ın varlığına ve birliğine inanmak suçsa, ben şu an suçlu olduğumu kabul ediyorum. Silahlı Kuvvetlerden temsilciler gelsin, her türlü yargıya açığım, ben suçluyum komutamım, çünkü Müslüman'ım. Eğer bu suçsa. Eğer bir Amerikan askeri yastığının altına İncili koyarak uyuyabiliyorsa ve kendi ordumda Kur'anı Kerim'i yastığının altına koyarak uyuyamayacaksam ve bu yaptığım şeyleri ben yaparsam, bu suç ise, ben suçluyum Sayın Başkanım, kabul ediyorum. Her türlü yargısız infaza beni maruz bırakabilirsiniz, hiçbir sıkıntı yoktur bu konuda. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde eğer laik bir ülkeden bahsediyorsak, laikliği biraz daha açmamız gerekir Sayın Başkanım. İnsan laik olmaz, devlet laik olur. Eğer insanı laikleştirmeye çalışırsanız, o zaman tamamen kültürel değerlerinden uzaklaşmış bir ordu ortaya çıkarırsınız. Benim söyleyeceklerim bundan ibarettir.

GÜRSOY EROL (İstanbul) – Bir soru daha sormak istiyorum. Daha önceki toplantılarda Genelkurmay'ın temsilcileri vardı. Son dönemde ayrılan ve ilişkisi kesilenlerin sayılarında aşırı bir yükselme vardı. Bu soruyu kendilerine sorduğumuzda dediler ki: "ÖSS ile ilgili yatay geçiş hakkı tanındığı için son dönemlerde bu artış var." Fakat, daha sonraki değişik toplantılarda dinlediklerimizle şu anda sizlerden dinlerimizden ben şunu anlıyorum: ÖSS sınavına herkes zaten sokulmuyor veya sokulan var mı yoksa kimse mi sokulmuyor?

BİLAL OKUYUCU Bu seneye kadar kimse sokulmuyordu. İdari bir karar, 2004 yılında biz hazırlıktayken duyuruldu. Ondan öncesinden fakülte ve yüksekokullar olarak askeri lise öğrencileri ÖSS sınavına istedikleri takdirde girebilir, Türk Silahlı Kuvvetleri hesabına normal üniversitelerde üniformalarıyla okuyup, mesela öğretmen subay olabiliyordu, yalnız 2004'te idari bir kararla bu kaldırıldı. Taki bu seneye kadar, bu sene onun önünü açtılar da, arada geçen altı yedi senelik süreçte askerlikte...

GÜRSOY EROL (İstanbul) – Hiç kimse girmedi mi?

BİLAL OKUYUCU – Hayır mezun hiç kimse girmedi ancak ayrıldıktan bir sene sonra.

NAZIM ÇAĞLAR YANAR – Sayın Başkan, bir noktayı daha belirtmek istiyorum. Eğer bize böyle bir soru soruluyorsa, siz yatay geçişlerle üniversitelere geçmek için mi okuldan ayrılıyorsunuz, ailelerinizi bunun için mi ikna etmeye çalışıyorsunuz gibisinden sorular soruluyorsa, keşke burada olsalardı, kendilerine sorabilseydim. Bende şöyle bir soru soruyorum: Ben 2003 yılında Işıklar Askeri Lisesine girdiğimde amacım ondan sonra dört yıllık askeri liseyi bitirdikten sonra Gülhane Tıp Akademisine girip askeri doktor olabilmektir. Fakat her ne hikmetse ben girdikten sonra her türlü...

Çünkü, girdikten sonra siz girdiğinizde yasalar ne şekilde ise o şekilde muamele görürsünüz. Bu zaten yasal bir haktır. 2004 yılında üniversite sınavları kalktı ve askeri öğrencilerin Gülhane Tıp Akademisine girmeleri yasaklandı, direkt sivilden alınma kararı çıktı. Ama ben 17 yaşında girmişim askeri liseye ama devlet bana daha doğrusu askeriye bana tamam sen bu niyetle girmişsin o zaman çıkabilirsin hakkını bana vermedi ve beni üniversite sınavından mahrum etti. Şimdi yatay geçişi sorgulayan zihinlere soruyorum: O zaman ben 2003 yılında girdiğim zamanki haklarımı benim elimden aldınız durumu ne olacak? Bunu kim sorgulayacak?

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Şimdi dinlemediğimiz bir arkadaşımız daha var.

Buyurun Çağatay Güven.

ÇAĞATAY GÜVEN – Sayın Başkanım, teşekkürü herkes kısa tuttu, ben uzun tutacağım, çünkü o kadar çok yazdım dilekçe ve o kadar çok açtığım davada sadece soruşturma emri verilmemiştir, iddialarınız yalandır cevabını aldıktan sonra burada birinin beni dinlemesine gerçekten çok sevindim.

Ben Işıklar Askeri Lisesi mezunuyum. Hiç savunma almadım, 100 disiplin puanı ile mezun oldum klişeleri herkeste olanları kısa geçeceğim. Çünkü genelde benim tarzımda olan insanların çoğunluğu öyle. Harp Okuluna ilk girdiğim andan itibaren ben çok mangasında değildim Sayın Başkanım ben disiplin grubunda idim. Ben disiplinsiz ilan edildim. İlk girdiğimden yaklaşık olarak 32 dakika sonra girip kayıt işlemlerimi tamamladıktan sonra ben komutanıma muhabbetle bakmadığımdan dolayı disiplin grubuna girdim ve kırk gün kadar bu grupta kaldım. Bir sürü işkencelere maruz kaldım, eğitime maruz kalmadım maalesef. Bununla ilgili Genelkurmay Başkanlığı, Kara Kuvvetleri Komutanlığına annem dilekçe ile başvurdu fakat kendileri yasal mevzuatı uygulamamak yolunda yaptıkları şeylerden dolayı benim dilekçelerime cevap verilmedi. Bununla ilgili herhangi bir açıklama alamadım.

Şöyle kısa bir anekdot anlatmak istiyorum. Neden işte böyle şey yapılıyor? Jandarma üsteğmen ki ismini vermeyeceğim çünkü davaya vereceğim, ismi Özkan Özen. Kendisi üsteğmen idi ve takım komutanı idi, benim babam da o zaman jandarma astsubaydı ve Kütahya Altıntaş'ta bölük komutanı idi. Bana dedi ki: “Senin baban astsubayken bölük komutanı oluyor, ben nasıl üsteğmen iken takım komutanı oluyorum.” Biliyorsunuz takım komutanı bölük komutanının altındadır normalde. Bende dedim ki, komutanım o şekilde atandı, ben atamadım babamın nerede çalışacağını dedin. “Burada bir haksızlık var, ben bu haksızlığı gidereceğim.” dedi ve tüm işlemler bundan sonra başladı. Ben bunu ilk defa burada anlatıyorum. Babama da hiç söyleyemedim böyle bir şey olduğunu. Ardından işte bölük komutanım bu disiplin grubundaki işkenceler sonrasında ben babama hiçbir şey anlatamamıştım. Sonra bir telefon açtım, sonra bölük komutanım babamla görüşmek istedi ve babama

benim çok iyi bir öğrenci olduğumu, farklı eğitime maruz kalmadığımı anlattı. Ardından işte devam etti bu işkenceler. Özür diliyorum iki gün kesildi sanırım, ayrılan Çiçek arkadaşımız şu anda İnsan Hakları Mahkemesinde, idari tahkikat heyeti gönderilmişti, iki gün kesildi, ardından devam etti. Ben okula devam ettim, girdim, ayrılmadım, bezmedim. Günde bir saat uyudum ve ayrıldıktan sonra ben sürekli gece nöbeti tuttum. Bununla ilgili nöbet defterlerini istedim, sonuçta biliyorsunuz bilgi edinme kanunu kapsamında bana vermek durumunda kalıyorlar. Fakat öyle defterler yokmuş, nöbet defterleri yokmuş, nöbet defterleri yok oldu ve benim ayrımcılığa maruz kaldığımla ilgili şu anda ellerinde hiçbir şey yok, kampla ilgili hiçbir iddiada bulunamıyorum. Bizim intibaktaki bölüklerimiz değiştirildi, değiştirildikten sonra üç hafta kadar Harp Okulunda herhangi bir şeye maruz kalmadım fakat ondan sonra bölük komutanım beni çağırıp, hakkımda yazılmış bir raporun olduğunu, intibakta yazılmış bir raporun olduğunu ve bu okulu da bitiremeyeceğimi söyledi. “Kendine dikkat et” dedi ve ardından zaten ben bununla ilgili dilekçe yazdım, işte başvurularda bulundum. Herkesle birlikte aldığım savunmalarda ben hep en üst sınırdan ceza aldım. Herkes affedildi, ikaz aldı, savunma verilmedi gibi durumlar oldu. En sonunda şubat ayında, şubat tatilinden döndükten sonra kayıtlı facebook hesabımda arkadaşlarımla yaptığım görüşmeler usulsüz bir şekilde, mahkeme kararı olmadan teknik takiple alınmış ki ben öyle bir görüşme yapmadım. Şu an en azından mahkemede olduğumu düşünüyorum. Bana tebliğ edildi ve ben bundan yedi gün oda hapsi aldıktan sonra zaten ayrılmam gerektiğini anladım. Babama durumu arz ettim. Babam da ilk önce alay komutanı ile görüşmek istedi. Bende hâlâ duruyor telefon aramaları, yaklaşık bir hafta içerisinde 120 tane telefon görüşmesi yaptı alay komutanlığı ile fakat bir türlü alay komutanına ulaşamadı. Ardından bölük komutanı babamı aradı. “Ben size Çağatay ile ilgili olan her şeyi kanıtlayacağım.” dedi ve biz Harp Okuluna gittik. Harp Okulunda bölük komutanı acilen işi çıktı ve gelemedi, böyle bir görüşmeye ve ben en son yüksek disiplin kuruluna çıktım, disiplin puanı 120’den 7’ye düşmüştü. Dört yıl ben hiç askeri lisede hiç savunma almamıştım ve dosyamda kurmay subay olacağım yazılı idi. Fakat burada işte yaklaşık sekiz ay içerisinde 120 puanım 7 puana düştü, 20’ nin üstünde oda hapsi cezası aldım ve yüksek disiplin kurulunda tüm bu olayları anlatınca okul komutanı sadece bana “Kendine dikkat et, iyi bir subay olacaksın, üzülme böyle şeylere.” dedi. Ayrıldıktan sonra alay komutanı, tabur komutanı sırasıyla görüşüp, bu olayları dışarıda anlatmamam gerektiğinden falan bahsetti fakat bunların hiç birisi maalesef ki tutanaklara geçmedi. Babam bölük komutanı ile görüşme yaptığında ben gerekli dilekçe ve dokümanlarımı hazırladım. “Sizinle mahkemede görüşeceğiz.” dedi ve ben orada kendi isteğimle dilekçe imzalatmak durumunda kaldım. Dilekçede dış hekimliği yapmak istediğim falan yazıyordu. Ben bununla ilgili dilekçe verdim fakat dilekçeler işleme konmadı, ben zorla imzaladım diye ve en nihayetinde kendi isteğimle ayrılmak zorunda kaldım. Davayla ilgili yüksek idare mahkemesine en son dava açtık, dava devam ediyor.

Benim size söyleyeceğim şu: Tüm arkadaşlarım bilirler, izah ettiler, biz burada platform olarak, iki üç bin kişi için buradayız ve tüm bu yapılanların temel sebebi maalesef ki bu tazminatlar. Tazminat konusuna kimse girmedir, bende girmek istemiyorum ama burada şöyle bir durum var: Bir şekilde modern köle yaratılıyor orada yani bize sadece söylenen şey: Askeri liselerde neden yapılıyor, sivil liselerde neden yapılmıyor? Sorusunun birinci cevabı şu: Askeri liselerin tazminatları yüksek, siz bu paraları zaten ödeyemezsiniz. O yüzden böyle yapılıyor. Bu tarz ithamlardı. Siz zaten buradan ayrılırsanız hayatınız kararır, hiçbir şey yapamazsınız tarzında şeylerdi. Bu bir modern köle oluşturma süreci ki zaten tazminatla size daha sonra bir şey bırakacağız, çalışmamızı bırakacağız. Askeri lise ve Harp Okullarında askeri liseler Millî Eğitim Bakanlığına, Harp Okulları da üniversite olduğu için sonuçta bir devlet okulu durumunda olduğu için fazla para alındığıyla ilgili bir çalışmamız var. O çalışmayı ayriyeten biz size bırakacağız.

Oda hapsi konusuna çok hafif gireceğim. İnsan Hakları Mahkemesinin bir kararı var. Şu an biz platform olarak iki bin kişiyiz ve bizim hesapladığımıza göre platformumuzda toplam yedi bin gün oda hapsi alan arkadaşımız var toplamda. Bu yedi bin gün oda hapsi yaklaşık olarak söylüyorum ile biz bir tane avukat tutup insan haklarına gitsek, yedi bin gün başına 2.500 avroya hükmediyorlar, bir kişinin bir gün özgürlüğünü kısıtlamak 2.500 avro çarpı 7.000 kadar tazminat alacağız zaten eğer gidersek. Fakat, biz böyle bir süreç de izlemiyoruz.

Ardından artık bunların nedeni ne? Türk Silahlı Kuvvetlerinin içerisinde bir hukuki mekanizma yok. Yani bir şikâyet veya hiçbir şey yapamıyorsunuz. Biz hâlâ ayrılmamıza rağmen askeri savcılıklarda affedersiniz sürünüyoruz, hiçbir sonuç alamıyoruz. Bizim sizden isteğimiz, bu tazminat konusu şöyle bir konu: Ben tazminat ödemek istemiyorum, bunun sebebi gençliğimin beş yılını buraya verdim ve benden haksız olarak Anayasa'nın 2'nci maddesi "Eşitlik" ilkesine aykırı olarak alınan bir para bu. Diğer devlet okullarında alınmayan bir para alınıyor bizden. Ve biz bu kadar askerlik yapıyoruz ki askeri liselerin insan haklarına göre 18 yaş altındaki insanların gönüllü olarak dahi askere alınması biliyorsunuz suç ve Türkiye'de askerlik yaşı 18 yaş altında temel askerlik eğitimi yaptırılıyor. Ve biz bu yaptığımız eğitimleri askerliğimizden bile saydıramıyoruz ve tekrar çoğu arkadaşımız askere gidecek. Bu insanlar bu kadar tazminat ödüyorlar, elli, altmış milyar para ödüyorlar, üniversitede okuyorlar, askere gidecekler, nasıl bir hayatları olabilir sorununun cevabını da sizden istiyoruz. Nasıl bir hayatları olur? Ben bununla ilgili bir sürü dilekçe yazdım. Sadece bana verdikleri cevap: "İlgili kanunlar bu şekilde hükmediyor."

Yani bizim istediğimiz şey şu: Dediğimiz gibi bu iddiaların araştırılması. TSK'nın artık hukuki bir şekilde incelenmesi, askeri yargıyla değil gerçek yargıyla yani sivil yargıyla biz sorunlarımızı çözmek istiyoruz. Hak aramak istiyoruz ve bu eşitlik ilkesine aykırı alınan tazminatları ödemek istemiyoruz. Sebebini de hukuki şekilde açıklıyoruz zaten. Biz bu kadar askerlik yaptıktan

sonra pek de açıkçası askerlik yapmak istemiyoruz ki eskiden zaten Harp Okulları bire bir askeri liseler üçte bir sayılıyordu. Bu kanun 1980 yılından sonra sanıyorum değiştirildi, bununla ilgili bir şey var.

Bizi öncelikle dinlediğiniz için çok teşekkür ediyorum. Genel durum budur Sayın Başkanım. Çok sağ olun.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum.

Müşteki arkadaşlarımızdan bir tek arkadaşımız kaldı, o da Çağrı Koca.

Buyurun Çağrı Bey.

ÇAĞRI KOCA – Sayın Başkanım, öncelikle teşekkür ederim. Şimdi zaten ağabeylerim ve velilerimiz yeterli bilgileri bu konuda verdiler ama ben bunları bizzat yaşamış bir öğrenci olarak bazı önemli konuları dile getirmek isterim. Şimdi öncelikle şunu belirtmek isterim: Bizler oraya giderken mesela ben ve birçok arkadaşım ve ağabeylerim başarılı olmuştur daha öncesinde. Ben oraya gitmeden önce polis kolejini de kazanmıştım, fen lisesini de kazanmıştım, askeri liseyi de kazanmıştım. Ama orayı tercih ettim, istediğim bir yer olduğu için. Birisinin zoruyla değil kendi isteğimle gittim ve babamın ve annemin istediği bir yerdi. İşte şerefli, onurlu bir meslek olarak biliyorduk. Ama oraya gittiğim zaman eğer şerefli ve onurlu olmak buysa ben şerefli değilim. Çünkü, işte ağabeyim de işte söyledi, dedi ki "Kasaturanı PKK örgütüne mi sattın?" Şimdi bu resmen hain muamelesi görüyor. Bizler oraya neler için gidiyoruz ve neler yaşıyoruz. Şimdi, bazı konulara değinmek isterim.

Mehmet Caner isimli bir arkadaşım vardı. Bu ayrılmadan önce her zaman beraberdik. Bende şok mangasında idim. Şok mangasında işte ağabeylerim yaşadıkları her şeyi anlattılar, yaşadıklarımız belli. Uykusuz bırakılmalar, yemek saatleri için üç beş dakika süre verilmeler ve tamamen taburdan ayrı bir yani belli bir grup olarak taburdan ayrı bir muamele gördük. Buna eğitim denemez, böyle bir eğitim sistemi yok çünkü askeri lisede eğitimin ne olduğunu biz gördük. Bu işkence. Bu işkenceye beraber maruz kaldığımız bir arkadaşım, ayrılmadan önce bize işte askeri lisede şunu görüyorduk: "İşte sizde subay olacaksınız, o yüzden bu zor şartları yaşamamız lazım." Ama Harp Okuluna gittiğim zaman bizlere şu söylendi: "Siz bu işkenceyi görseniz de görmeseniz de, bu işkenceyi çekseniz de çekmeseniz de okuldan sizi atacağız." Direkt takım komutanının ağzından çıkan sözdü bu. "Yani nereye kadar dayanırsan dayan, törene bir gün kala yine atarım seni. Boşuna işkence çekme." Sonra bir ağabey gibi karşısına çekti ve diyor ki: "Beni bir ağabeyin gibi düşün. Şimdi seninle güzel güzel konuşalım. Aileni boşver, onlar senin ne yaşadığını bilmezler. Burada bu kadar işkence yaşayacağına, çık dışarıya, askeri liseden geldiğine göre zaten zekisin, bir üniversiteyi kazanır ve rahatça okunsun." Ben dedim ki yok komutanım ben zaten zamanında kazandım ama burayı tercih ettim. Ondan sonra direkt bana hakaretle şunu dedi: "Defol git" oldu. Ondan sonra eğitime başlattı. "Sana emir veriyorum, defol git buradan." diyor. Ben yok komutanım dedikçe eğitim yaptırıyor. Bu şekilde sürekli muamele

gördük. Biz her seferinde diyorduk, gitmeyeceğiz kalacağız komutanım. En son Mehmet Can Er isimli arkadaşım bölükten bir arkadaşın cüzdanı kayboluyor, sonra içtimada iken bu arkadaşı üsteğmen Hakan Eroğlu çağırıyor. Diyor ki: “Geldiğimden beri sizinle uğraşıyorum. Gidin buradan ama şundan emin olun bir iki gün sonra senin yatağından, çarşafından bu cüzdan çıkar.” Ona göre yaklaşık bir ay boyunca bu işkencelere maruz kalan arkadaş dayanıyor ve o gün ayrılıyor. Bunun dışında Abdulsamet isimli bir arkadaşım var, yine Kemal amcamın oğlu olan arkadaşım, Turgut Selman Tümer. Bunlara direkt bizzat gördüm döverlerken. Eğitimlerde nerelerimiz çizilir nereler yara olur biliriz, dirseklerimiz, dizlerimiz. Turgut Selman arkadaşımın bileklerinde idi yani hiçbir eğitimde ben şu ana kadar oranın sakatlandığını yaralandığını görmedim. Yani direkt vururken gördüm, şnav çekerken botla ayaklarına vuruyordu, güya düzgün çekemiyor. Turgut Selman arkadaşımı da çok iyi tanırım, iyi bir sporcudur. Ne hikmetse bu yapamıyor. Yani bütün sivilden gelen arkadaşlar yapıyor, bizler yapamıyoruz.

Şuna dikkat çekmek istiyorum: Eğitim yapanların hepsi askeri liseler. Diyelim ki on kişilik bir grup var, iki kişi ayrılıyorsa bunlardan, iki kişi daha temin ediliyor ama bunlar kim yine askeri lise. Ben hiçbir sivil şok mangasının içinde görmedim. Bizim istediğimiz şu da değildi o zamanlar: İşte askeri liselere öncelik tanınsın. Bu değil. Herkes eşit muamele görsün dedik, bunu istedik ama olmadı. Eşit bir muamele görmedik orada. Abdulsamet isimli arkadaşım çadırdaki dövülüyordu. Çadır aşırı bir şekilde sallanıyordu. Biz o sırada koşarak üstümüzü değiştirmeye gittik. Sürekli gidip geliyoruz, bir dakika süre veriyor, otuz saniyede değiştirsek de bir daha gönderiyor. Gidip gelirken bu sırada Abdulsamet isimli arkadaşım sürekli iki üsteğmen dayak yiyor. Kollarına girilmiş bir şekilde çadırdan çıktılar ve oradaki nöbetçi arkadaşına üsteğmen diyor ki: “Bu arkadaşınıza ne oldu, sabahtan beri yemek mi yemedi, niye bayıldı bu?” Sürüklenerak ambulansa taşınır, oradan revire götürüldü.

Bunun dışında yine İsmail Hakkı arkadaşım vardı. Aynı şekilde muamele gördüğüne, çadırdaki dayak yediğine bizzat şahit oldum. Sonra ilk gittiğimiz günde yani ben ne komutanı tanıyorum ne de o beni tanıyor. Girer girmez tek mil verdiğimizde bizi bir kenara ayırdılar ben ve benim gibi arkadaşları. Ondan sonra direkt eğitime başladık. Bize o gece dedi ki: “Sizi bir şartla bırakırım, bu koridorları temizleyeceksiniz. Saat beşte geldiğimde bu koridorlar çok temiz olacak.” Saat üçe kadar da eğitim yaptık ve biz seviniyoruz işte bırakacaklar düşüncesiyle. Direkt temizlemeye başladık, elimizde fırçalarla başladık ve “Tuvaletleri de temizleyin” dediler. Yani hiçbir sivil memur o kadar temizleyemezdi. Ama saat beşte komutanımız geldi, dedi ki: “İyi temizleyememişsiniz.” Üstümüzde hâlen sivillerimiz vardı, değiştiremedik bile. Bizi o koridorda yan yana sıralıyor ve ondan sonra sürünün. Sürünüp geliyoruz bakıyor temizlenmemiş, bir daha gidin gelin diyor ve ondan sonra çok yorulduunuz diyor biraz eğlenelim falan ve eğlenme de sürünme oyunu yani öyle bir oyunmuş. Sırayla

böyle arka arkaya grup şeklinde koridorlarda sürünüyoruz. Böyle bir muamele vardı, zaten uykusuzluk falan bunlar söylendi.

Bir de şu konuyu özellikle söylemek istiyorum: Şimdi biz oraya giderken dediğim gibi şerefli ve onurlu bir meslek diye gördük. Ben ailemle görüşmek istediğimde bana şunu söyledi: “Ayrılmak mı istiyorsun?” Hayır komutanım sadece ailemle görüşeceğim. “Tamam git konuş ve ayrıl” diyor. Hayır komutanım ben ayrılmak istemiyorum, ben sadece konuşacağım. Sonra gittim, akşam geldiğimde bana diyor ki: “Ailene söyledin mi ayrılacağını?” Yok komutanım dedim ve çadıra çekti ve “Ben geldiğinizden beri sizi göndermekle uğraşıyorum burada.” dedi. Yani çok ağır bir küfür, işte sizi bilmem ne yaparım dedi ondan sonra biz güya...

BAŞKAN – Evet, teşekkür ediyorum.

Değerli arkadaşlar bugünde toplantımızın sonuna geldik.

Buyurun.

KÂMİL KOCA - Şimdi bu kadar anlatılan konularla ilgili zaman zaman bilgi belge... Bu kadar öğrenci bence bilgi belgedir. Bu kadar öğrenci tanıktır. Daha bunun farklı şekilde değerlendirileceği kanaatinde değilim ben artık yani teşekkür ediyorum. Hakikaten herkese dinlediniz ama mesele sadece birilerine, bir kuruluşa veya şahıslara iftira atma meselesi değil. Ben şunu belki bir yoruma gidilmesi açısından zikretmek istiyorum: Çocuğum Harp Okuluna katılmadan önce... Parçaları birleştiriyorum, ne anlatılmak istendiğini, şimdi ne yapılmak istenildiğini daha iyi algılıyorum. Kuleli Askeri Lisesine gittiğimde veli toplantısında okul komutanı ile öğrenci albayı beni çağırdılar. Neyse vardık, çocuğa söylemişler “Baban geldiğinde görüşelim.” diye. Vardım, hoş beş on beş, dediler ki “Kâmil Bey size teşekkür ediyoruz, saygı sunuyoruz.” Hayırdır komutanım bizde bilelim nedir? “Çağrı Koca, çocuğunuz sadece komutanı olarak sevmiyoruz, saygı duyuyoruz. Bu okulda bir denge unsuru. En az yüz öğrenciyi peşinden sürükleyen kararlı, azimli böyle bir delikanlıya görev ver ve sırtını dön git.” Bunu söyleyen okul komutanı ile öğrenci amiri. Şimdi Harp Okuluna geçildikten sonra olayları yaşayınca telefon açtım. Sayın albayım böyle böyle diyordunuz, bu çocukta namussuzluk varsa niye mezun ettiniz, bunu söylediniz. Bu çocuk böyle değilse neden namussuzluk yapılıyor? Olacak değil falan...

O zaman şu Sayın Başkanım: Çocuğum adına değil şahsım adına da değil, namuslu, azimli, kararlı ve yarının ülkesi için idealleri olan hiçbir genci bırakmadılar, kökünü kazıdılar. Yani onun için lütfen bu şahıs değil, Çağrı Koca, Kâmil Koca değil veya kardeşlerimizin de meselesi değil.

Şimdi öbür taraftan tabii ki biraz önce de ifade ettik, tazminat maddi değil, öncelikle bunlar hak ve hukuk meselesi ama bunca gencin ideallerini geleceğini karartan bu insanlar bir de utanmadan, hayasızca, pervasızca arkadan tazminat mektubu gönderiyorlar. Bizlere gelmedi, yarın gelecektir ama

belki bu kurumların bu tazminatı ödemesi gerekirken bu öğrencilere bu gençlere bir de tazminat isteniyor. Bu ne pervasızlıktır, bu ne küstahlıktır?

Sonra araştırmalar yapılıyor Sayın Başkanım. Siz yarın Millî Savunma Bakanlığından isteyeceksiniz. Türk Silahlı Kuvvetlerinden gelecek, Kara Kuvvetlerinden gelecek, kesinlikle inanmıyorum ve güvenmiyorum çünkü şu gençlerden de dinlediğiniz gibi çileyi çekenler, ıstırapı çekenler, kötü muameleye tabi tutulan öğrencilere sormuyorlar. Bakın, garanti verilsin, şu anda en az on beş yirmi tane devam eden öğrenci gizli tanık olarak gerek savcılığa gerekse sizlere dinletebiliriz. Ama bu çocuklar istikballeri için gelip konuşamazlar bizler gibi burada. Ama bu sene için söylüyorum, benim bildiğim 170 tane öğrenci bu yıl itibarıyla bir canlı tanık değil midir? Her zaman söylüyorlar iki tanık insanı ipe götürür. Bu kadar öğrenci, bunlar iftira mı atıyorlar? Onun için bu konuda da gerekirse diğer öğrencilerde olduğu gibi orada okuyan öğrencilerden de dinletebiliriz. Bunlar seçerek değil ama bunlara garanti verilmelidir. Evet, bunlara garanti verilmelidir, söylediklerinin dışarıya çıkarılmaması için ama bu öğrencilerin idealleriyle, hayalleriyle oynamayalım Sayın Başkanım.

Onun için tazminat noktasında da olsun, bir de arkasından böyle bir tazminatın çıkması tabii mal canın yongasıdır demiş atalarımız. Bu kadar sitem, bu kadar çileden sonra bir de bunun yapılması elbette hoş bir şey değil. Fakat, ilk önce bu bilinsin ki biz hak hukuk peşindeyiz. Ben Genelkurmay ile görüştim. Genelkurmay Genel Sekreteri ile bire bir yüz yüze görüştim. Kara Komutanlığı Genel Sekreteri ile bire bir yüz yüze görüştim. Şunu söyledim: Sayın Paşam, oradaki komutan diyor ki: “Emirle bunu yapıyoruz.” Bu emri veren kimse hatta şurada bulunanlardan özür dileyerek zikrediyorum Zâtıalinizden, bu emri veren şerefsiz kimse çıkarın dedim, biz harcayalım, bu ordudaki pisliklerde temizlensin lütfen derdim. Üç dört hafta önce telefonla bana şunu söyledi: “Kâmil Bey isterdim ki size somut bir belgeyle dönmek, tahkikat devam ediyor, adliyelik vakalar oldu. Sonuçlanacaktır.” Ben size soruyorum, daha önce de ifade ettim. Siz nasıl bir tahkikat yapıyorsunuz ki bu kadar müşteki insanları dinlemeden tek taraflı soruşturma yürütüyorsunuz? Bu sonuçlara da güven olmaz Sayın Başkan. Onun için.

Yani, bizler sonuna kadar bunları istenilen platformda, istenilen mekânda anlatmaya hazırız ama işin arkasında bir ihanet çetesinin bu ordunun içerisinde bu kadar vatansever insanlara karşı duyulan korkunç bir ihanet çetesinin olduğunu vurgulamaya çalışıyoruz. Bu nasıl temizlenecek, nerelere gidilmesi gerekiyor? Artık takdir sizlerin.

Onun için lütfen şu an başlatılan sağ duyunun ben devamını hassaten istirham ediyorum, rica ediyoruz, bu konuda sonuç nereye varacaksa varsın. Bakın şu konuşan benim oğlumdu. Bir damla gözyaşına dünyayı satarım. Bunu da söyledim. Bu çocuklarının gözyaşlarını kanınızla ödersiniz dedim. Lütfen bunun bedeli ağır olur, neden bunları yapıyorsunuz? Biraz önce dinlediğimiz

konuşmadı. Duygulanıyoruz. Niye? Suçları vatani sevmek. Hizmet etmek mi suçları? Askeri lisede saygı duyulacak insan deniliyor, geldiği gün ve dakikada en hain veya en istenmez öğrenci ilan ediliyor. Nedir o zaman? O zaman namussuzluk bir yerde dönüyor. Namuslu olan öğrencileri bu ordunun içinde istememek. Namuslu subayların yetişmesini istememek. Lütfen bunun hesabı neredeyse oradan dönsün. Müsebbipleri kimse çıksın, kanun karşısında hesap versin Sayın Başkan. Bunu da yapacak olan sizsiniz. Sayın Meclis üyelerimizdir. Onun için bunu hassaten istirham ediyoruz. Artık yeter. Bu millet “Mehmetçik” diye bunları bağrına bastı.

Teşekkür ediyorum, saygılarımı sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum.

Kıymetli katılımcılar, öncelikle şu hususu belirtmek lazım. Burada yaptığımız şey bir mahkeme değil. Haklıyı haksızı ayırt etme değil, suçluyu bulma değil. Türkiye Büyük Millet Meclisi adına, Komisyonumuz Meclis adına bir denetim görevi yapıyor, bizim görevimiz sadece denetimdir. Komisyonumuza belki çok fazla anlamlar yükleyebilirsiniz, bizden çok fazla bir beklenti içerisine de girebilirsiniz ama kanunlar çerçevesinde Türkiye Büyük Millet Meclisinin yine millet adına yine bir denetim görevi var, Anayasadan kaynaklanan. Her kurumu, her şahsı, her yeri denetler. Biz de Dilekçe Komisyonu olarak Meclis adına bir denetim görevi yapıyoruz şu anda. Yoğun bir şikayet var askeri okullarla ilgili, askeri okuldan atılan öğrencilerle ilgili. Burada bir hukuksuzluğun, bir adaletsizliğin olduğu, hukuka aykırılığın olduğu yönünde komisyonumuzda da bir kanaat hasıl oldu, çünkü yoğun bir şekilde dilekçeler gelince, bu konunun araştırılması için bir alt komisyon kurdu Komisyonumuz. Biz Dilekçe Komisyonu adına bir alt komisyon olarak burada faaliyetimizi yürütüyoruz.

Şimdi sizleri dinledik, sizlerden önce de arkadaşlarımızı dinledik. Muhtemelen bundan sonra da birkaç seans hâlinde dinlemelerimize devam edeceğiz.

Öncelikle bir saptama yapmak istiyoruz yani olayın ne olduğunu hangi boyutta olduğunu çözmek istiyoruz. Bir de bunun karşı tarafı var, onları da dinleyeceğiz. Geçenlerde dinledik ama bundan sonraki aşamalarda da dinleyeceğiz.

Türkiye Cumhuriyeti bir hukuk devletidir. Hukuk devletinde herkes bütün kurum ve kuruluşlar kanundan yetki alırlar. Anayasa’ dan ve kanundan alınmayan bir yetkiyi kimsenin kullanma gibi bir hakkı yoktur. Eğer böyle bir hak ve yetki kullanılırsa bu bir yetki gaspıdır ve bunun da ceza kanununda karşılığı vardır. Ama şimdi takdir edersiniz ki, biz 1923’ ten bugüne bir cumhuriyet olarak bugünlere geldik ve bugüne kadar geldiğimiz süreçte demokrasi yönünden, insan hakları yönünden, ileri demokrasi yönünden birtakım sıkıntılarımız oldu. Devletçe sıkıntılarımız oldu, ülke olarak sıkıntılarımız oldu. Daha düne kadar bu toplumda YAŞ mağdurları vardı, hepimiz yaşadık, hepimiz gördük. En son 12 Eylülde son yaptığınız referandumda sizlerin oylarıyla bir Anayasa değişikliğine gidince bu insanların haklarını ancak devlet iade etti. Ama bugüne kadar aynı şekilde aynı mantıkla

gözü yaşlı insanlar vardı bu toplumda. Belki birtakım insanlar kulak tıkadılar ama geldiğimiz noktada bu insanların sesi duyuldu. Hangi oranda belki vicdanları dinmedi, belki o insanların çektiği acıların yüzde birini biz karşılayamadık ama bir noktada ülkenin demokratikleşmesi noktasında, bu konuya, bu hususa vurgu yapmak istiyorum, birtakım noktalarda ülkemizin daha demokratik olması noktasında, insan haklarına daha saygılı olması noktasında bir noktaya geldik.

Elbette ki geline nokta çok ideal bir nokta değil. Daha hep beraber milletçe kat edeceğimiz çok yollar var. Bunların başında da belki de bugüne kadar hiç denetlenmeyen, mali denetimi bile yapılamayan Ordu'muz var, Genelkurmay var ya da Millî Savunma Bakanlığı var. Bunun bir parçası olarak da bugün sizleri dinledik. Askeri okullarda yaşanan bu hukuka aykırılık iddiaları var.

Şimdi burada gözyaşı döken bazı arkadaşlarımızı dinledik. Ben şunu arzu ediyorum, gerçekten öyle bir ülke arzu ediyorum: Hiçbir vatandaşımızın gözyaşı damlamasın. Hele hele haksız bir şekilde yani hakkı gasp edilerek, zulüm edilerek, bunu eğer bir kurum, kim olursa olsun, yapıyorsa bunu ortaya çıkarmak bizim görevimizdir. Ama takdir edersiniz ki birtakım noktalarda sıkıntılarımız var. Şimdi biz Genelkurmay Başkanlığından ya da okuldan yazı istedik, savunma istedik, bu yapılan hukuka aykırı, kanuna aykırı işlemlere karşı yaptığınız incelemeyi bize gönderin diye. Bir satır yazı geldi, okul komutanı imzalı: "Okulumuzda aykırılığa rastlanmamıştır." şeklinde. Ama bir bağımsız kuruluşun denetlemesi gibi bir yapımız da yok bizim. Aslında olması gereken her zaman odur. Bir yerde bir iddia varsa, modern hukuk, ileri hukuk bunu yapar. Bu iddiaları bağımsız bir yargı ya da bağımsız bir diğer yani o kurumdan tamamen bağımsız bir denetim elemanları bunları denetlerler. Burada böyle bir hukuku aykırılık olup olmadığı noktasında.

Şimdi yine önümüzdeki süreçte bir sivil anayasadan bahsediyoruz, yeni bir anayasada bahsediyoruz, ileri demokrasiden bahsediyoruz. Belki becerebilirsek, bu Meclis ki, ümit ediyorum hep beraber bunu da becereceğiz. Bu Anayasamızda bizim olmazsa olmazımız temennimiz ileri bir insan haklarıdır. Bu nedenle özellikle ferdin mutluluğudur. Biz her zaman ferdi ön planda tutuyoruz.

Bakın, sizin ordunuz ne kadar güçlü olursa olsun, eğer oradaki subayınız, oradaki eriniz mutlu değilse, yani ileri bir ordudan bahsetmek mümkün değil. Biz vatandaşın fert olarak memnuniyetini ve mutluluğunu her zaman göz önünde bulunduruyoruz. Maalesef bugüne kadar bunları yaşadık. Bakın bu ülke ihtimaller de yaşadı, 1960, 1980 ihtilallerini hep beraber yaşadık. O dönemde yapılan hukuksuzlukları bugün basından takip ediyorsunuz, milletçe karşılıklı dile getiriyoruz zira her aradan geçen yirmi otuz yıl sonra birtakım insanların haklarını iade etme noktasına geldik ya da özür dileme noktasına geldik bazı noktalarda.

Şimdi, inşallah arzu ederiz, bizim temennimiz şu ki modern demokrasilerde, ileri demokrasilerde, AB'de ya da modern ülkelerde ne varsa ülkemize bunu da almak, özellikle hukuk alanında. Bu konuda da yapılacak çok işimiz var, önümüzde çok bir mesafe var.

Ben sizlerden şunu istirham ediyorum, sizin bu çalışmanız, bu genç arkadaşlarımızın çalışmaları gerçekten çok çok önemli. Çünkü bugüne kadar herkes başını önüne eğmiş, bu benim kaderim demiş ya da burada hiçbir şey yapılamıyor, devlete karşı hiç kimse bir şey yapmaz felsefesi var. Arkadaşlar bu yapılanların hiçbiri devlet adına değil. Bakın birileri devletin arkasına saklanıyor. Devlet hiçbir zaman bir hukuksuzluğu emretmez çünkü Anayasamız belli. Devlet dediğimiz şey Anayasadan müteşekkildir. Birileri devletin arkasına saklanarak ya da kendi kötü emellerini örtbas etmek için onun arkasına saklanarak kendi kötü emellerini kendi aklındaki farklı zihniyetleri ortaya dökmek için ya da onlara yer açmak için bu hukuksuzluğu, bu adaletsizliği yapıyor. Bu nedenle sadece Meclis olarak da değil hep beraber sizlerle beraber bu hukuksuzluğun önüne geçmek için mücadele edeceğiz. Benim temel amacım bu. Bu noktada bu genç arkadaşlarımızın çalışmaları benim için çok çok önemli ve bu noktada da işin sonu değil çalışmalara devam edeceğiz. Diğer dinlenmeyen arkadaşlarımızı dinleyeceğiz. İnşallah belki farklı somut deliller elde ederiz. Çünkü bu bizim için çok çok önemli. Mesela genelde yapılan savunma her zaman şudur: Askeri okul tarafından yapılan savunmada işte bunlar askeri liselerde aklından askerliği çıkardılar, tazminattan kurtulmak için böyle şeyler yapıyorlar anlamında. Biz bunu kabul etmiyoruz, kabul etmemiz de mümkün değil. Ben bir hukukçuyum netice itibarıyla bu kadar yoğun bir hukuk ihlallerinin olduğu bir yerde, bu kadar yoğun bir gözyaşının olduğu bir yerde böyle çok sık bir değerlendirmeye sığınmak doğru bir şey değil.

O nedenle, Komisyonumuz önümüzdeki dönemde de çalışmalarına devam edecek, önümüzdeki günlerde bu tarz toplantılarımız devam edecek. Sizlerden ricam, belki tanıdığınız diğer arkadaşlarınız da vardır Komisyonumuza müracaat etmeyen, onları da yönlendirin. Belki ellerinde farklı delilleri olan arkadaşlarımız vardır. Onları da dinledikten sonra askeri okul yetkililerini de dinleyeceğiz, Genelkurmay temsilcilerini de dinleyeceğiz. Eğer arzu ederseniz onları dinlediğimiz toplantıda da bir arkadaşımız onlarla yüzleşmek istediğini söyledi, onlarla da karşılıklı görüşmemize devam ederiz. Ama, şu işin en nihayeti de şu: Komisyon olarak biz bir rapor hazırlıyoruz, işin en sonunda. Gördüğümüz hukuksuzlukları, adaletsizlikleri, hukuka ayrılıkları bu raporumuzda yazıyoruz ve Genel Kurul gündemine sunuyoruz. Eğer Genel Kurul gündemi bu Komisyon raporumuzu kabul ederse bu sefer bu yönde bir kanuni düzenlemeler yönüne gidilebiliyor. Onun haricinde Komisyonumuzun bir yaptırımı söz konusu değil ama ben şuna inanıyorum, şuna canı gönülden inanıyorum, bu bir başlangıçtır ama bugün ama yarın bunun hukuki düzenlemesi de mutlaka yapılacaktır.

Benim şahsi kanaatim şudur, özellikle tazminatlar konusunda: Tazminatların gerçekten hiçbir mantığı yok, tamamen hukuka aykırı. Özellikle Türkiye Cumhuriyetinin şu anda geldiği noktada, evrensel hukukun geldiği noktada tamamen kötü niyetli insanların elinde bir silah olmuş. Çünkü, biz bugün geldiğiniz noktada Türkiye Cumhuriyeti Devleti 18 yaşına kadar bütün vatandaşların sosyal ve

sağlık güvencelerini sağlamış durumda, hepsine ücretsiz veriyor ama bakıyoruz bu tazminat kalemlerinde sağlık gideri denmiş, ilaç gideri denmiş. Hâlbuki devlet askeri okul öğrencilerini bırakın, işsizine de veriyor, herkese veriyor. Niye askeri okul öğrencisinden bu ücreti alıyorsunuz? Hangi hakla alıyorsunuz? Devlet ilköğretimi ücretsiz veriyor yani askeri lise de ilköğretimin bir dengi okuludur ya da üniversite öğretiminde devlet birçok alanda finanse ediyor. Mesela bir tıp fakültesi öğrencisi maliyeti en fazla olan öğrencidir devlete, beşinci sınıfta ben fakülteyi bırakıp gidiyorum deyince devlet ondan tazminat almıyor. Hâlbuki yıllık zannedersen 120 milyar civarında bir maliyeti var bir tıp fakültesi öğrencisinin. Askeri okul öğrencisi de eğer lise dengi bir okulsaydı ya da üniversite dengi bir okulsaydı böyle ele almak lazım. En azından ben bu tazminatların belki tamamen kaldırılması noktası olmasa bile adil bir noktaya ineceği kanaatindeyim. Bizim bu noktada çalışmalarımız olacak. Sizler de bu konuda bize yardımcı olursanız memnun olurum diyorum.

Hepinize katılımınızdan dolayı teşekkür ediyorum.

Toplantıyı burada kapatıyor, iyi günler diliyorum.

Kapanma Saati: 16.30